

БЪЛГАРІЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ

« БЪЛГАРІЯ » излиза въ срѣда и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатена е: у Цариградъ 150 гр. кайме а вънъ отъ Цариградъ 40 бени.

Единъ листъ 4 гроша.

Писмата които ся отнасятъ до редакцията подписватъ ся до Драгана Цанкова. Листа у които ся на подписката, отговарятъ за Вѣстникъ. Нищо не ся плаща за какото ся вѣсти въ « Българія »

Подписката става у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникъ въ печатницата на Х. Д. Памичкова Галата. — Въ Търново Г-на Н. Кесимов Шмелъ г-на Матео Ричева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевнѣ у г-на Цвѣтънъ К. въ Еленъ-Водъ г-на А. Г. Сабова, въ Калотеръ у г-на Х. Н. Дикова, въ Сливенъ у г-на Г. Димитровъ, въ Пловдивъ у г-на І. Груевъ, въ Пазарджикъ у г-на Б. Мирзова, въ Ямболъ г-на Георги Марингоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ Сопотъ у г-на У. Мано Стояновъ, въ Котелъ у г-на Свѣтлинъ Димитровъ, въ Джузепъ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-на Бр. Х. Гюровъ, въ Дупница у г-на Н. Янкіевъ, въ Видинъ у г-на Х. Т. Памичковъ, въ Хасковъ у г-на Христофору Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кистендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Никитовъ, въ Софійа г-на К. Д. Желювѣвъ, въ Свиштовъ у г-на Матей Реткова, въ Бургасъ у г-на Кочка Райковъ, въ Сливенъ у г-на Н. Д. Сидимовъ, въ Русе у г-на Пеприкова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Архизовъ, въ Ибрана у г-на М. Поповъ, въ Галата у г-на Бр. Добровица, въ Варна у г-на Д. Х. Турсъ, въ Сбуржисъ у г-на Иванъ Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карзовски, въ Измайлъ у г-на Шопова, въ Кардово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Р. Редакторъ на Вѣстникъ « Българія »
Търново 29 9-врія 1860.

Нищо не е по сладко и по пріятно на тойзи свѣтъ олобено за чувствителны и образованы челоѣвы отъ извѣненіето на благодарността къмъ благодѣлитѣ си. Тая благодарностъ бива пожива и по чувствителна когато изкой се надѣе за да му направятъ едно добро; и — когато му се исполни желанието, и надѣждатъ му се удовлетворятъ. — Напротивъ нищо нѣма по горчиво и по неспособно за чувствителны хора освѣтъ когато тѣ се излизатъ въ праведнитѣ и въ лекопосинѣнитѣ си надѣжди и желания.

Ми жителитѣ Търновски се намѣрихмы и ся намѣрямы едѣвъ послѣдъ то о положение, когато пріеѣме послѣднѣй 87-й брой вашѣго почтеннаго Вѣстника. Вы пишете че импостивото Царско Правителство не само не се сѣмъ нѣма да даде на Българи тѣ снова що тѣ става толкова време какъ искатъ; но още и ги проважда при Гръцкѣй патрикъ да му цѣлуватъ ръцѣ и да му искатъ прошки. Това не можемъ никакъ да повѣрѣмы, това не е възможно; но пріятно е за насъ и обичайни да вѣрѣваме, че вы не сте се добри извѣстни, и сте излизани въ извѣстїята си. Не можемъ сирѣчь нѣе никакъ да проумѣемъ зашто? и по коѣ причини Пречестното ни Правителство не се склонява да се отдѣли отъ грѣхъ тѣ царковно-Иерархически и ако и да отог-

римъ туй: какъкъ повреда може Оно да има отъ това наше раздѣленіе?? — Вы казхте толкова пакти и пакъ повтаряте че: « Пречестното ни правителство като не е ома сѣмъхъ Върхъ съ нѣс не може да ни даде канонически и отдѣлки Іерархія и ако и да стане нуждѣ за да ни я направятъ поне нѣкоя отсѣпки въ това отношеніе то Онъ не знае(?) ка тѣ да ги направятъ и кой трѣба да сѣмъ? « Българія » брой 87 стр 54.) Слѣдователно вы ны свѣтувате става двѣ години почти: « да станемъ. Униати като принознаемъ пакѣтъ за духовенъ Начальникъ ». Но ако е тѣмъ, то ся чудимъ зашто нашитѣ въ Цариградъ представитѣли и други любородни първенци не сѣмъ узнали тази истина до сѣга но ся моятъ и ся губятъ врея ето въ надѣжди и въ желания които по вашето мнѣніе сѣмъ никакъ не сѣмъ гласни сѣмъ началото на правите стѣмото?? зашто тѣ да гскатъ отъ Правителството работи, които, по нашему, Оно не може да имъ даде? — това намѣстѣ е за чудене и ако това е точно и истинно що казвате вие то мы сѣмъ принудени да вѣрѣваме че нашитѣ въ Цариградъ представитѣли и други първенци сѣмъ хора совѣтъмъ безумни и безсовѣстни; зашто и себе си лѣжатъ и другитѣ. Освѣтъ туй, струватъ и голѣмъ грѣхъ предъ Бога като водятъ за носѣтъ, невинни но пѣлны сѣмъ надѣжды сѣрдца на съотечественницитѣ си за възстановленіето на

народната ни Іерархія — И туй обаче мы не вѣрѣваме за што мы имамы и почитания нашитѣ въ Цариградъ представитѣли и любородни — първенци като хора разумни и искренни въ своитѣ дѣлѣвїа и че тѣ всичко вѣршатъ не за пустѣя словѣ и за мустѣ интересъ по движими отъ родолюбіе и импостъ какъ съотечественницитѣ си. Вѣрѣваме слѣдователно че тѣ не ни лѣжатъ и че Пречестното правителство скоро и сѣмъ повѣда што: « Българитѣ дѣси имѣтъ особѣ Іерархія » — дай Боже!!!

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 4-врія 13 25 1860

Попѣтъ отъ Бѣлчкѣ за когото въ послѣднѣятъ нѣстъ говорихме, ся нахожда юмѣ въ патриархїята заперѣвъ. По по точни извѣстїа, нѣмъ ся гаучявано че саята главна причина била че не равнѣзъ да припознай владиката, както казахме за да отбѣгнатъ да не го прѣшатъ тукъ въ Варна мензѣннѣ го принудилъ много да цалуи рака на владиката само и да сѣмъ гле поработата на сичко това тѣмъ ся отпосрѣжатъ: не дѣмъ мя принудѣва то толкова, зато ако цалуи страхаа да нѣмъ избѣгватъ. Тогавѣ наша тѣ му казатъ що не тѣмъ пратѣтъ въ Цариградъ, тѣмъ да добри казатъ онъ зашто азъ знамъ цариградъ.

Сичката тая дерзавостъ, които онъ сѣмъ сѣмъ вѣдливо показатъ, ся основана въ надѣ

жбата на нашата тукъ Българска църква. Нашата българска църква си стори длъжностъ, прати съ него едного българина да го измоли отъ народна стърна, за да остане въ Българската църква — и въ сяки случай, тя съ народътъ ще отговори за него. При сичко това портата ся отговорила справедливо: царството не познава Българска църква, тя знае гръцката патриархия — и тъй го пращатъ тамъ.

Нашитъ чорбаджии, които знаятъ само да са хвалятъ че портата тѣхъ познава, че тѣ имали вліяніе....., защо сега не идатъ да го измолятъ? Го казватъ: бежи и това маслахатъ ше го правимъ? — като че не е нищо! Защо не е припозналъ Варненскіятъ владика да не го доведатъ тукъ, казалъ Търновскіятъ представителъ. Това доказва доволно до колко съ усердіе дѣйствували за народната наша работа нашитъ чорбаджии — и до колко любовордіе ся нахожда въ сърцата имъ. При сичко това ние ся надѣвами и уповавами тѣмъ!

— Отъ търново получавамъ една дописка която ни пита: какъ ся случва та правителството наше не раче да припознай нашата іерархія, но ни насилва юще да идемъ пакъ да ся поклонимъ на Гръцкіятъ Патриархъ? — Ние ако и да не сме въ дѣлото, както нашитъ чорбаджии смъ ние го предказахме въ началото — и послѣ толкова пжти го повтаряхме: да станемъ уніати като припознаемъ Папата за духовенъ началникъ. На това отгорѣ дописникътъ ни пита: Защо, когито е тѣи нашитъ чорбаджии и любовордіи въ цариградъ не смъ познали ющо тая истинна? И заключава че или тѣ трѣба да смъ много глупави и безумни, защото себе си като маматъ и народити невинни сърдца лъжатъ; — или ние сме излъгани въ то що казваме. Кой има право, кой нѣма, врѣмето хвати да го показва.

Нашите чорбаджии ако бѣхъ отъ истинна таква за каквито ги народътъ зе испрво тѣ трѣбаше съвсемъ другояче да постѣпатъ отъ както постѣпиха. По обширностъ тана въпросъ тѣ трѣбаше да го распространатъ, да го граничатъ, тѣ трѣбаше въ сяки случай народното мнѣніе какво и да е да питатъ а не монополъ, по тѣхнитъ обычай, да го правятъ; тѣ трѣбаше да отбѣгнатъ сяко нешо което може да даде едно малко подозрително съмненіе възъ тѣхнитъ нечистосърдечни дѣла; тѣ трѣбаше да постѣпатъ съобразно съ желаніе то народно, съобразно съ полза та за В, наше правителство, а не да ся мамимъ отъ духътъ на, което е противно не само намъ но и на нашето честно прав-

телство: тѣ трѣбаше, щомъ нмъ ся повѣри това народно дѣло да ся събиратъ най малко единъ пътъ въ нѣдѣлата и да му излагатъ теченіето на работата, а не да го оставятъ въ нетърпѣніе да дойдѣ и да ги събира за да ся научи нѣщо; съ една рѣчь трѣбаше по въпросътъ да дѣйствуватъ съ общото, а не да си правятъ събори тайни и особенни, безъ нѣщо да представятъ на нмъ народътъ, освѣтъ трайтѣ, чякайтѣ.

Това като показва тѣхната глупостъ, показва и тѣхното нечесторубіе: ние ся отдѣлихме и отрѣкохме отъ Патриархътъ Гръчески — слѣдователно ако сме честни, треба да постоянствуваме и да ся трудимъ ни да ся посрамимъ, ни да ся подчинимъ подъ сжщото нго.

При сичкити тѣзи нашитъ чорбаджии пакъ тѣхната си знаятъ. Тѣ като видѣха сега на послѣдокъ че тѣхнитъ надѣжи били излъгани и че хватегъ гръцитѣ пакъ да си струватъ щеніето възъ нашето духовенство, обзривахъ колата както гледами и ся научавами — и ако не сме излъгани врѣмето ше го покажи. Въ това обстоятелство, тѣ въ мѣсто да събратъ народътъ, да го съвѣтуватъ или да ся допытатъ какъ трѣба да сторимъ, тѣ пакъ отъ самосебеси и тайно гледатъ да направатъ спогоденіе съ патриархътъ. Въ това ние ако лъжемъ, врѣмето ше го покажи какво показва тая послѣдняя постѣпка? Не показвали че тѣхната грижа е частна отъ кождото обща? не показвали че тѣ гледатъ на своята си частна полза отъ кождото народната? И на послѣдокъ не показвали че тѣхнитъ дѣла не смъ съобразни съ началото народно? отдѣлиме ся отъ патриархътъ, подчиняваме ся сега — то е едно противодѣйствіе — слѣдователно — една голѣма срамота за народатъ ни.

Народътъ като гледа тѣзи безчинни дѣла отъ нашитъ чорбаджии и водачи, какъ ше постѣпи, какво ше направи не може юще нищо каза, врѣмето което открива сичкитѣ нѣща, ше покажи и това.

— Получаваме отъ Цловидъ отъ г. И. Богорова едно извѣстіе въ което обявява че отъ пролѣтъ ше зачне да издава едно періодическо списаніе подъ заглавіе Журналъ за наука, занаятъ и тарговія. Разделеніето ше бѣде на дванайсетъ части. сяки мѣсець по една частъ. Г. И. Богоровъ моли който обича да ся запиши нѣка ся отнесе до него или до бр. Гешоогларъ. Цената ше бѣде единъ мнищъ за година безъ поша.

Ние са радваме че нашата книжинна ся о богатава съ едно списаніе много полезно; за това и молимъ нашите Българи да благо-

изволятъ да ся запишатъ какъ спомоществатели.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

Т. Пазарджикъ 1860 8-врий 21.

Бае Драгане!

Прѣминува тѣхъ годинъ. Вы писахъ за Еригрончо (епископътъ) каквы чудеса бѣше правилъ по осквѣрненіята на църквитѣ, тѣхъ годинъ Вы пишѣ за марионча Левкисъ Тополскій. Той, тѣя годинъ като оскверни нѣколко нови църкви, показа и нѣколко вежди гръцки и владышки чудеса. Бае Драгане! Вы щете искате да Вы ги опишѣ подробно и надълго, нѣ азъ като не ми е занятіето въ това щѣ Вы забѣлежя само нѣкои поглавни отъ тѣхъ и накъсо. Така напр. като освѣтѣваше панагюрската църква отъ 20 години попове опопени питаше, знаятъ ли да свѣтѣятъ вода и да миропомазватъ?! — За въ неговѣтъ дженъ? както що кажатъ гръцитѣ: *пери ему*. Слѣдъ освѣщеніето затвори въ конакъ тѣ едного копривщенни накувландѣ отъ панагюрцитѣ Лулчя Пѣфанчето ушѣ че първийтъ псувалъ марионча? — Благодаренъ на г. Пенчя Х. Дѣянова и на г. Ратъ Гешацова чю, скоро му доказаха чи е въ Панагюрище и чи е между българи. Тукъ като видѣ олмажакъ удари накрѣсъ селата и ето ти го чи издрыва като дяволъ изъ гиранъ въ чърногорово до 2 часа до Пазарджикъ. Тамъ събира селянитѣ вкупъ и имъ разказва чи неговыйтъ чорбажия бѣлъ длѣженъ на еврчинъ сарафинъ 300 хил. грошове и чи было срамота да го теглятъ за фанзъ и борчъ. По това имъ приказва и единъ Дамаскинъ отъ 200 кила жито за които да си постараятъ колко може по скоро да му го дадѣтъ? Единъ отъ селянитѣ *Христеско Халилоу* му казва: владыко! Вы си приказхте всичкитѣ ваши алажяцы вережечи и дертове а за нашѣтъ и не ны попыта защото не ти понася. Почакай и азъ да ты прикажя малко отъ нашитѣ и ето какъ наченва: Чулъ съмъ отъ дядо отъ баба и единъ такъвъ владыка като тебѣ

истурчилъ едно време съ такъвзи даиѣкъ въ чепенето помацѣтъ, та каквото сочи работата и ты си ся стегналъ насъ до истурчениѣ съ това жито. Пощо ны изгребоха житото отъ житницѣтъ за царскіѣтъ данѣкъ ты що искашъ? На царѣтъ на земѣтъ сѣдимъ и сме длѣжны да даваме ты що искашъ?! Отъ какво и отъ кой себепъ сме ти длѣжны? жито не, а ми зърно не даваме. Като ны кара попъ Алексѣ на мезлинѣтъ, що ны стори? тогава Маріончо ядосанъ наченва да псува и на ги кълне и Халилооду му казва « башинада олсунъ » и свиква селянитѣ и го оставятъ. Нека Маріончо напива за зравіето на черногорски чиготияха отъ Дѣбовиятъ господъ, безъ да пие кипѣж вода изчеза като дѣволъ. Тая участъ, тоя бахтъ го раскелдисва и на Ферезліи (Пловдивско). Отъ тамъ на Кавакъ-Дере оскверни поѣтъ цѣркѣж. Моми му играха вечерта и той само лешеше като быкъ погърбъ си и ся объртеше на дѣво на дѣсно и выкаше, камо котлето? камо паницѣтъ? Знайте го поклонникъ на вакха? Отгукъ ся прихвърля въ пазаржишкитѣ села на Щърково да освѣти поѣтъ имъ цѣркѣж. Тѣ бѣхъ пазарили съ чорбаѣѣтъ му Пасія 1200 грошове а той имъ зе още сто повечъ и ся кара до пладня съ селянитѣ цѣркѣж имъ освѣти а книги като нематъ ни една нили на 2 мѣсеца единъ попъ заштою нема да му плати. Еще четворица пѣяници води конто кадѣто минѣтъ бѣчувитѣ прѣсупаватъ. Нека имъ кажя имената да имъ неостане жалъ. Единѣтъ е попъ Іоакимъ който ще му стане протосингелъ щомъ стане епископъ въ Пазерджикъ на канѣж-кавашикѣтъ черковѣ. Вторіѣтъ попъ Никодимъ той пакъ соитаріѣ, третіѣтъ катранчето Атанасіѣ монахъ и четвъртѣтъ діаконѣтъ му. Тѣ четворица сѣ неговѣ соитарин. Кога ся напѣе той, тѣ тогава му играѣтъ соитарѣжкѣ и кючѣкликѣ и му пѣляѣтъ пшѣвови а той хвърля. На това свидѣтель е рѣката му конто расѣпни пшѣвовѣтъ на калягѣре като исхвърли едно тесте фишецы Инакъ е набожникъ, на пр. въ Щърково на 14 8-вріѣ ядѣряж и фасулъ а чѣловѣцитѣ му оставеното прѣсе за попъ Алекса издохж.

Сѣщиятъ попъ Алексѣ му каза че ако ты оппѣѣтъ въ В. Б. да ся несърдишъ зашто и тука ти закипиха една китѣ на чѣлото. Вчера пакъ каквото ся види ги ли пратилъ ваніѣтъ В Бѣлгаріѣ изново да събиратъ житото. И тѣѣ архидіаволѣтъ пристѣгна съ попъ Алексѣ на едно отидоха да начѣѣтъ отъ чѣрногорово е за нѣхъ най страшното и, най първо на него шѣтъ ударѣтъ. Нѣ трѣбъ да знайте чи и шиникѣ си носѣтъ га чѣли го сѣ давали нѣзаемъ и съ тоя шиникѣ.

— Умоляватъ ни да помѣстимъ слѣдующіѣтъ циркулякъ.

Свищовъ 1 Ноември 1860.

Отъ като дадохме край на познато-то ви тукашно наше търговско съдружество съсъ Го-да Христа Попова подъ наименованіето Хр. Поп. и Ив. Б. Поповъ и содр. имаме чѣстъ долоподписаннѣтъ да ви явиме, че отъ днесъ управленіето на реченатъ кѣжкѣ пріѣхмѣ ны, и ще слѣдова да върши както и до днесъ своитѣ търговски дѣла обаче подъ това названіе:

ИВАНЪ Б. ПОПОВЪ И ДР.

И като сѣ занимава въ собственѣтъ си търговски дѣла, сиречъ, въ купуване и продажбы наразни стоки за свой счетъ, ще има Благодареніе де пріѣма и испраца да конува и продава разни пріѣдѣлски стоки.

Прочее умолявате сѣ да ни почтете съсъ чѣстнитѣ Ваши заковѣди, и бѣдете увѣрени че ще ви ся заслужва всякогн съсъ голѣма искренность и увѣреніе, както и до сега ви е познато чрезъ многгодишнѣтъ ны опитность.

И тѣѣ Благоизволете да пріѣмнѣтъ въ добра Бележкѣ Характера на сѣщитѣ ны подписи за да отдавате сѣмо на тѣѣ увѣреніе.

Ваши усърдни

ИВАНЪ Б. ПОПОВЪ И ДР.

ИВАНЪ Б. ПОПОВЪ ще подписва
ПЕТРЪ ХР. ПОПОВЪ ще подписва

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

—Віенскіѣтъ вѣстникъ, *Остѣ Дайѣ*

Постъ ся изяснява енергически противъ уступката на Венеція, съ пари. » Ако продадохми днесъ Венеція, казва тоя вѣстникъ, зашто да не продадемъ утрѣ южнѣтъ Тиролъ, сетѣѣ Далмація и Триестъ? Ще са намератъ купувачи и за Унгаріѣ, Богеніѣ и другитѣ имущества на австрійска та Курона. За што да не ги продадемъ и тѣѣхъ. . . Да не ся придаваме сами. Отъ истина времената сѣ мѣчни и имперіѣта ся колебѣи. Политиката на народности ти и на историческитѣ конституциѣ, пріѣта и подкрепена отъ по главна та чѣстъ отъ Сѣвѣтъ на имперіѣта, заѣща да дава плодове си както ся види отъ новинитѣ конто идатъ ката денъ отъ Унгаріѣ. Нѣ точно въ такива обстоятелства Правителството както и лицата не трѣба да са оставатъ на само себеси. Не прикаляваме никакъ като си помислимъ че ако изгубимъ Венеція, ще изгубемъ сѣчкото приморіе Далмація, и полвипната на Тиролъ. не е само Венеція дѣто защищаваме връжъ Мончіо, нѣ сѣчкитѣ владеніѣ конто принадлежѣха икогда на Венеційската република, нѣ сѣчкитѣ превъсходни пристанища конто сѣдѣтъ връжъ крайморіеѣ, нѣ южнѣтъ Тиролъ, на конто жалованіѣта ще бѣдатъ за царѣтъ Викторъ Еммануила махнѣ толкова вѣроятни колкото онѣ за Венеція. . . Какво щеше да каже Пруссіѣ, ако ѣ предложѣха да продаде Позенското дукство? Предложѣнето конто Англіѣ ни прави да дадемъ Венеція е предѣтелната примѣка въ която тя може да ни върли. Като ся остави да ся чани, Австріѣ не ще може да направи друго освѣтъ да си изгуби уваженіето и ще ся ползуватъ отъ униженіето ѣ за да ѣ откажатъ и цѣната на пазарѣжкѣтъ; тя ще изгуби въ сѣщото врѣме и владеніето сѣѣ среброто си! .

—Новинитѣ конто идатъ отъ Италіѣ не сѣ до толкова обезпечѣтели, относително на много области. Много села и градове сѣ въ противодѣйствиѣ. Това движеніе ся отдава отъ една стѣрна на тайннѣ интриги и духовенствѣната партіѣ, отъ друга, на исѣдобавіѣта на полиціѣлни Агенти. Оюва което е неопровергаемо, то е кръвопродитѣ сѣѣ сѣщеніѣ ся случѣха. Единъ старецъ ся върли-

лъ изъ прозорцѣтъ на улицата, на Кастел-
лъ-Барачено, и единъ офицернитъ ся надро-
бидъ на парчета. Въ едно друго съседно, се-
де единъ гражданинъ ся убилъ съ единъ
варварски начинъ както горните. Тия про-
тиводѣйствени движения, вили ся че са съ-
всемъ обездържавили Г. Фарини, за когото
казватъ че наскоро ще ся оттегли. При тия
надѣватъ ся че връщането на Викторъ, Ем-
мануила ще уварди едно спасително вѣлиіе
прѣзъ това положение на което всяки види
опасността, Царятъ щѣлъ да остави Пале-
рма на 5 и да ся върне на 8 въ Неаполъ.

— Ето нѣколко подробности врѣзъ бом-
бардированіето на Гаста на 2 декември :

Амиралтъ Ле Барбіе де Тинанъ като
предвиждалъ бомбардированіето на тоя гра-
дъ заповѣдалъ на французката ескадра да
си провѣни мѣстото и да иди по на сиги-
нать. Когато 11 талинскитъ курьеръ развѣн-
валъ депеша съ амиралтъ, единъ топъ ся
фърлилъ нѣкъдъ Нимонтееската стѣна, и
крепостта ся отворила внезапно съ 25 -
30 пулета и обяснъ Нимонтезити не фирли-
ли че замото се види че тѣ ся искали
даси опитатъ топовети само, Тѣ ся ся до-
ста пр ближили вече до градътъ, и занима-
ватъ една махлъ тѣ иматъ вече 120 голѣми
топове, и 35 машинъ. Онія които ся били въ
Гаста и ся ся уверили за състояніето на
тоя градъ, упаскатъ ся че имало много
аскеръ въ тая крепостъ, за това итзахирето
е много малко.

— Утѣрватъ че е станалъ въпросъ да ся
даде една войска отъ 150 хиляди души въ
южна Италия.

— Вѣстникъ Народности обнародва слѣ-
дующата

ПРОКЛАМАЦІЯ НА ВИКТОРЪ-ЕМ- МАНУИЛА КЪМЪ СИЦИЛИЙСКИТИ НАРОДИ.

Съ дълбоко разтрогана душа съ-
пвамъ врѣзъ прѣстѣта на тоя знаме-
нитъ островъ който, нѣкогда, като е-
дно предназначение на настоящити
сѣдби на Италия, е ималъ за князь е-
динъ отъ монти прадѣди, който въ на-
штити времена избра за свой царъ
брата ми когото жале и който, днесъ,
ня призовава съ еднодушното си вѣ-
шегласіе да прострѣ врѣзъ него бла-
годѣнія та на свободата и на наро-
дното единство.

Голѣми нѣща ся изпълниха въ ма-
лко време; голѣми нѣща оставатъ о-
ще да ся изпълнятъ: нѣ като ся у-
поваваме на Божията помощъ и на до-
бродѣтелта на италианскити народи, нѣ
ся надѣваме да достигнемъ до испъ-
лненіето на това великодушно пред-
приятіе.

Правителството което ви донасямъ
ще бѣде едно правителство за попра-
вление и за съгласіе; то ще почита
чистосърдечно правата на вѣронсповѣ-
даніето, ще удържи непоколеблени ста-
рити преимущества които ся укра-
шеніето на сицилийската Черква и
подпирката на гражданскитъ порядокъ;
то ще фърли темелити на едно управле-
ніе което ще постави правоучелнити
начала необходими за еяко общество
добръ парѣсно, и което, като развѣи
малко по малко началата на социална-
та икономія, ще направи да цѣвни
пакъ плодородіето му, търговіята и дѣ-
ятелността на мореплаваніето и ще
направи сицилитъ жители да ся насла-
ждаватъ отъ ония дарове които Божия-
та Промислъ е щедро разлѣла врѣзъ
тая привилегирована земля.

Сицилийци! в шата исторія е исторія-
та на голѣмити събитія и на великоду-
шнитъ предирітія; времето дойде за
васъ, както за сичкити Италийци, да
покажемъ на Европа че ако знаимъ да
побѣждаме чрезъ храбростта незави-
сислѣта, и свободата, нѣ знаимъ да
ги уваримъ чрезъ съгласіето и чрезъ
гражданскити добродѣтели.

Палерма, 11й декември 1860.

Викторъ - Емануилъ.

— Читателятъ помни че нѣ бѣхме
спомянали въ единъ отъ броевети си
за слухътъ който са бѣше раздалъ о-
тносително на едни приговори зафна-
ти между Викторъ-Емануила и Свѣ-
тилъ Отецъ за да достигнатъ до едно
общо споразумѣніе въ трудното поло-
женіе дѣто и двамата ся намѣрватъ.
Тия мѣлви ся подновявъ днесъ, и да-
ватъ даже и подробности врѣзъ пре-

дложеніята които ся ся направили на
Паната отъ Викторъ Емануила който,
въ тово обстоятелство, зель ужъ пѣ-
рвенството на първити постѣпки. Нѣ
колко ся основани тия мѣлви които
много французски листове обнародватъ,
нѣ го не знаимъ. Спорѣтъ слухътъ
който ся е раздалъ на скоро, Турин-
ското правителство иска отъ францу-
ското правителството покровителството
на императора Наполеона за да рѣши
Свѣтилъ-Отецъ да отетжни мирската
власть която има врѣзъ Церковнитъ
Области, като я уварди само за Римъ.
Неблагодаренъ отъ вліяніето на сѣл-
ніятъ си съюзникъ, Викторъ-Емануилъ
направилъ на Негово Свѣтейнство
първити непосредствени постѣпки кои
то състоятъ въ слѣдующити предложенія:

Годишна заплата дванадесетъ миліо-
на франги; съвършенна свобода въ
Римъ; самовластно право и безъ на-
какъвъ контролъ отъ гражданското
правителство, да наименоува кардинали-
и, архіепископити, епископити, пре-
латити, въ сичкото пространство на И-
талия.

— Слѣщеніята ся продължаватъ въ
Унгарія. Чѣстни подигвания ся пока-
зватъ и ся распространяватъ. Въпросъ
бѣше станалъ да ся употреби военна-
та сила, нѣ австрійското правителство
не е видяло за нужно още да упот-
рѣби тая крайна мѣрка.

— Едно писмо до *Opinion Nationale*
пратено отъ Петербургъ извѣс-
тѣва че актатъ за ослободеніето на
рускити селяни пріелъ подписката на
императора Александра, и му чякали
обнародваніето за 1 Января. Разни
разказванія ся правятъ врѣзъ сѣще-
ствениити основина тая голѣма реформа,
нѣ тайната не ся е открила още. Е-
дна само точка е позната, тя е че ли-
чната свобода на народътъ е форма-
лно условена. Сѣщото писмо извѣстѣ-
ва важни промененія въ високото ру-
ско управление.

Една окръжна депеша отъ
12 ноември ся пратила отъ Г. Казе-

дла, министър на външните дѣла на Францеска II къмъ представителни на Н. В. Савойскійтъ царь при чуждити дворове. Тая депешъ е едно дълго оплаканіе доста горчиво противъ царіети които ся отказаха да спомогнатъ на падналата бурбонска династія която е прибѣгнала днесъ въ Гаета. Въ тоя циркуляръ противъ господарити на европейскити силъ, едно само исклученіе е направено, и съ единъ много деспотъ начинъ, за императора Наполеона, самиятъ който е далъ « великодушниятъ примеръ да иска да излезе отъ вселенската анія. » Това изявление на францускіятъ императоръ когото Европейскити царіе оставиха « да ся турн въ бедствие самичакъ » причини му даже и иммиграція довольно строги отъ стѣрна на Англія.

Манифестътъ на Г. Казелла обеща още едно друго твърдъ важно откритіе. То е че папущавіето на бурбонската причина отъ монархисти е било слѣдствието на пѣманіе споразумѣіе въ Варшавскити застѣпніи. Събранити монархисти не сж разумели че общиятъ интересъ на прізата на династични споръ врѣзъ уединителни длъжности и проектитъ за единъ европейски конгресъ трѣбало е да ся отстрани прѣлъ това събитіе че силити ся оставиха да ся владеятъ отъ личити си ненависти. Изъ единъ конгресъ бѣши самиятъ способъ за да ся достигни до едно благополучно разрешеніе за Н. В. Францеска II, и неговити представители на които тоя циркуляръ ся отправя, трѣба да положатъ силити си усилія при чуждити кабинети за да достигнатъ до събраніето на тоя конгресъ. Тия представители трѣба освѣтъ това, до настоятъ при министрити на външните дѣла на силити които ще приемятъ съобщеніе отъ тоя документъ, за да упознаятъ тѣхнити формални намеренія относително на « крайната и неизбежна » кризисъ която устроява напозитанска за монархій.

— Викторъ-Еммануилъ ся върна отъ Па-

лерма въ Цезаполъ на 7 и приготвеніята за нападаніе на Гаета ся правятъ съ поголъма деятелност. Казвагъ че франція като си дръпне флотата, ще престане да ся протижи на едно нападеніе врѣзъ крепостъ та каде морето; въ тоя случай падѣватъ си да привзематъ тая крепостъ въ толкова дни колкото месеца би трѣбало да ся привземе отъ сухо. Изъ вѣстникъ *Народности* опровергава тая постыжка на француското правителско съ тоя начинъ: « Ний бѣхми извѣстили, спорѣдъ *Долбардія* че француската флота ся отдалечява отъ Гаета. *Долбардія* бѣше въ погрѣшкѣ, нашето правителство не е зело никакво съобщеніе което да клони да потвърди това обстоятелство; нищо не ся е променило, въ това отношеніи, въ решеніята на француското правителство. »

Сичката италийска войска ще ся раздѣли на двѣ голѣми тѣла отъ които едното което ще има главната си ордія въ Цезаполъ, ще земе името Южна войска и ще ся командува отъ генералъ Марко Делла Рокка. Второто, подъ названіето Северна войска, ще ся командува отъ генералъ Чисадими, и ще има главната си ордія въ Миланъ. Редифити ще ся положатъ подъ заповѣдити на генералъ Ла Мармора. Числото на сичката тая войска ще ся кача на 300 хиляди души.

— Противодѣйственни движенія ся появили въ много напозитански области, най паче въ Сара, Аверса и Казерта.

— Една депешъ отъ Прага извѣства че новиятъ Прагски управитель, контъ Фортакъ, стигналъ на 8 декември въ тоя градъ, и ся пріеълъ съ голѣма симпатія. Изъ послѣ една голѣма народна Богемска демонстрація ся появила въ улицата Колинвратъ. Единъ шаривари ся изигралъ предъ полиціята, която направила много арестації. Една прокламация стъ управителя която свиквала патриотизмъ и върно-

сть та на Богемцити ся залепила по патищата.

— *Мониторътъ* обнародва единъ циркуляръ отъ Г. де Персињни врѣзъ законътъ на пресата. Новиятъ министъръ хортува въ тоя циркуляръ за положеніето на пресата въ Англія и казва че когато францускити вѣстникари ся напоятъ съ умѣренити и непристрастни чувства, ограниченіята които сжществуватъ днесъ ще станатъ непотрѣбни.

— Една друга депеша отъ Гиблартаръ извѣства ся четоя градъ въоружава и ся плни съ много захире и оржжія. На много мѣста сж ся направили батеріи, и велики топове сж разменили съ топове Амстронгъ. Сжщити мѣрки ся зиматъ отъ правителството на Велика Британія въ Малта, въ корфу, въ Зантъ, въ Кефалонія въ Сепъ - Моръ.

— Австрійската Газета обнародва сѣдлующето врѣзъ унгарското движение, което отъ день на день зима по пространни стрѣзѣтности.

» Различеніята и кореспонденциити отъ Унгарія конго имаме подъ очити си показватъ че приключеніята въ тая стѣрна зематъ едно съвсемъ друго теченіе отъ онова което дипломътъ отъ 20 октомври имаше за цѣлъ. Вредъ кипеніето ся умножава, Царскити знакове ся нападнаха и испокжеаха, въ много мѣста, жалостни сцени сж случиха. Сжщеніята въ Дебрекцинтъ ся знакови на едно врѣне което ще ся увеличи. Тия събитія не сж уединени. Вредъ ся движатъ за да искатъ законни на 1848. Но настояще ся хортува за избирателниятъ законъ, изъ тоя въпросъ крїи много други.

« Платятъ ся ако всеобщіе законити на 1848 сж ся изгубили конституціалната сила. Такова е патяганіето което познати политически Г. Сомсхъ, Зихи и Каролин виклаатъ за добро да върви съ течевіето. Когато онова което правителството дава ся приеми, то става съ намереніе да ся направи друго нѣщо.

» Комисіонити на комитати ти ся измѣ-

паватъ въ събранія отъ единъ стилъ който не съществувахе, нито преди 1848; Пещенската комисія ще даде примерътъ. На мѣсто комисіята, сички ти благородни, и многочислени представители отъ другити класове на народътъ ще се представятъ. Не ся разумѣва какъ съдилищата и финансовото управление ще могатъ да съществуватъ въ комитати учредени съ тоя начинъ. Дано онѣ човѣци които ся положили на главата на управленіето въ Унгарія сполучаха слѣдъ мало да утаятъ това движеніе, за да не бъдаты привлечени съ него.»

Пресата отъ своя страна прѣска слѣдуюти новини отъ Пеща.

» Не искаме да употреба твърдо изразъ, нъ азъ ви би далъ една много слаба идея вързъ положеніето ако ви кажахъ че вліаніе то на нашите вѣщи власти ся срутило отъ денъ на денъ. Вредъ младити ся стоплени; вредъ въ покушеніята които ся правятъ за да ся укрепи мрттъ забелязва ся слабостъ и нерешителностъ. Тѣй въ Мисколецъ е имало сцени както онѣ въ Добрекиня, и извѣстиятъ сжщити демонстрації и въ — Мезо-Кзатъ. Огъдруга стърпа адвокати ся отказватъ да употребяватъ дамгата, и въ Кекементъ гюмрукътъ вързъ питіета не сж плати нѣколко време, защото обществото отказало доходѣтъ на данакътъ на питіета когото и щеха да му оставатъ за 45,000 желтици, и ся оплака на Унгарската надворна канцеларія. »

Общото мненіе заема да гледа еъ голѣмо безпокойствіе Унгарскитъ работи и политически манифестации на които тѣ области на австрійската Имперія сж театрътъ. Сжщеніята въ Дебрекиня бѣха произвели въпросътъ да ся нападне военис тоя градъ. Въ припирачѣто въ свѣтътъ на министрити, това предложеніе е имало за противници членовети на унгарската канцеларія които правятъ частъ отъ свѣтътъ. Слѣдъ разни мжчнотии които ся срешнали въ това прелирачїе, скрепили сж на едно привременно средство, което е да отложатъ едно послѣдно решение, до връщаніето въ Виенѣ на г. Барона Вай, началникъ на канцеларіята, който ся нахождаше въ Пеща, и отъ когото ся учаква

единъ рапортъ вързъ станалити приключенія. Надѣватъ ся че проведеніятъ на правителството ще може да усвѣти кабинетътъ вързъ истенскіятъ характеръ на тѣ сжщенія, и да заповѣда нужнитъ мѣрки за да ся турн край на едно положеніе което става отъ денъ на денъ по опасно.

Както го забелязва една кореспонденція отъ Виена която хортува за тоя важенъ въпросъ, положеніето на австрійското правителство е отъ най слисаниити прѣдъ приключеніята които ся явяватъ въ Унгарія. Отъ друга стърпа, тсва правителство сяка да е направило на Унгарія най голѣмити устъпки, като турн въ дѣйствиѣ една конституція приѣта предъ малко съ толкова интусіасмъ и съ толкова благодарностъ, и което глѣда, слѣдъ тѣя покушенія за съединенія и съгласіе една силна и многочислена партія, да иска съ сила връщаніето на единъ нѣща посвѣщени въ сжщната епоха на 1848. Въ сжщото време когато това странно събитіе ся случавало, единъ силенъ сѣюзъ ся съставлява въ аристократическата партія която иска отъ правителството да ся ограничи чисто и просто въ духътъ и буквата на императорскіятъ дипломъ отъ 20 октомври. Какво ще направи правителството въ това обстоятелство? Дали ще намѣри нѣкое средство за примиреніе? Дали ще остави едната отъ тѣя двѣ партии за да прибѣгне до другата. И коя отъ двѣти е най добрата подпорка? Послѣдното дѣйствиѣ на императорското правителство показва нѣкакси че то е расположено да ся съедини съ либералната партія, и нѣй видимъ, отъ послѣднити новини отъ Виена, че въ тоя пакъ сж влѣзли.

Г. де Шмерлингъ ся наименуваеъ министръ на Правителството на мѣстото на коитъ Голушовски. Споредъ дипломътъ отъ 20 октомври, сичкити работи на вътрешното управление на имперіята, освѣнъ Унгарія и Венеція, сж подъ министрътъ на Правителството. Това промѣненіе е доста важно: коитъ Голушовски принадлежи на старата партія, а намѣстникътъ му ся е отдѣлилъ съ своити либерални идеи.

Сѣкакви нѣща и Новини

Намираме долнѣта Кореспонденція въ нѣвїятъ парижки вѣстникъ Ла Нувель, пратена отъ Цариградъ до тоя листъ:

Не знамъ ако четете прилежно Атинскити вѣстници, преса епилептическа която убогати грѣкїятъ языкъ съ единъ новъ слоуаръ отъ пупражни противъ Турція. Сичко за нея е махана за ругателство; тя прави стрѣли отъ сѣко дърво; сѣкой аргументъ е добръ за нея, и неприятели на Турція които не щатъ да си хабятъ въображеніето могатъ, когато имъ тациса яростта противъ Турцити, да черпатъ каквото и да ся случи въ стѣлповети на Атинскити вѣстници; тѣ ще намѣратъ тамъ колкото разновиденъ отборъ искатъ отъ кланія, отъ грабежи, отъ янглии, отъ фанатически дѣла, отъ лихоимства, и пр., и пр.

Днесъ великіятъ везиръ Мехмедъ Кибризи паша е онзи когото атинската преса подражана отъ нѣколко европейски вѣстници, набѣдява, и трѣба да го признаме, че вивга ти не е имала повече право, и че тя има серіозни оплакованія да прави противъ този голѣмъ везиръ. Бадете вѣи самъ сждиникъ. Когато миналъ прѣзъ Манастиръ Мехмедъ Кибризи паша сж научава че съществува въ тоя градъ единъ клубъ, само единъ клубъ, и той го затваря. Има още повече, той туря рѣкжъ вързъ нѣколко книги които сж намираха въ архивити на тоя клубъ, и ги занесе въ Цариградъ, като призира сичкити граждански и чловѣчески закони.

То сж знай, че работа е важна, и азъ не ся чудж дѣто вѣстниците гържатъ толкова противъ тиранството на таква трети човѣци които не почитатъ нищо, нито съществуваніето на единъ клубъ березъ. Тѣ трѣба да сж проумѣимъ: има клубъ и клубъ. Манастирскіятъ не бѣше единъ английски клубъ, ако и да е ималъ за сътовѣствентъ управитель единъ торн, английски поданикъ, покровителствуванъ въ упражненіето на дѣлата си отъ договорити които го запазваха отъ притѣсеніята на турската полиція. Той не бѣше нито единъ клубъ като онѣ отъ 1848, единъ демократически клубъ, единъ клубъ социалистъ съ катедра и слово: то бѣше една естерія която си работеше мирничко, тихичко за подигваніето на мѣстото, и които готвѣше, въ тишината на своити катадневни засѣданія, едно революціално движеніе като оноа на 1821.

На истина тѣя вѣстници иматъ право да я

уплаговать, и пискърбително нѣщо е като си помисли човѣкъче отоманското тиранство не допуша правото за заговоръ въ срѣдъ турска областъ, тиранство още повече достойкорително защото много отъ Атинскити първци много членови и високи чиновници отъ грцкото управление имаха съучастіе въ тая естерія и кореспондироваха дѣятелно съ атинскіятъ клубъ: това го доказватъ и доказватъ уловенити книги чрезъ заповѣдта на великіятъ везиръ, които книги ся връчиха на министерството на полицията, дѣто въ тоя члсъ ся занимаватъ да ги изтъкуватъ точно.

Работата ище да си остане така, и ще да даде причина, мисла, на серіозни постѣпки отъ страна на Високата Порта. Мѣчно е да ся изясни какъ туркострахливити вѣстници ся пуснали юларѣтъ на тѣхніятъ глѣвъ, прѣдъ такъва работи. Нека бждѣтъ тайно разгневени за откритіето на една естерія която щеше да посепреволюцията въ турекити области, е. това ся проумява, и да показватъ тѣхното неблагодареніе чрезъ ругателството противъ великіятъ везиръ, това енашилимасъ. Тѣ си въображаватъ безъкъ че Турція е едно поле отворено законно на тайнити интриги и естеризмъ и напславизмъ и че обидятъ правата на грцкіятъ народъ като скрепѣтъ успѣхити на една пропаганда която не си предлага нищо помалко отъ растроеніето на отоманската имперія!

Днесъ работити го доказватъ, тая пропаганда е истинска, нейнцити тайнинтриги ся истински, въ Босна, въ херцеговина, въ България вѣдъ въ Европейска Турція, и ся намѣрватъ знакови. Не стига дѣто тайни агенти ходятъ отъ градъ на градъ, нѣтъ ги си отворили истински агенции въ градищата и си работѣтъ, като рѣш. съ отворени бюрата. Азъ ще пда още по далечъ, и азъ можъ да потвърда, увѣренъ че слѣдъ малко официални събитія ще потвърдѣтъ това обявление, че сичкиги тѣ възмѣтителни писма които ся отдаваха на мусуманити и за които стана толкова глѣчъ, произлѣзли сѣ исключително отъ редакцията на тѣя агенции.

Разумѣва сѣ че азъ говорѣ тука за сиріиски работи както и за онія на европейската Турція. Нѣ за да ограничъ въпросѣтъ въ мисіята на великіятъ везиръ, въ една попрѣдна кореспонденція азъ можехъ да ви докажъ единогласіето на обвиняята които ся праватъ противъ отоманското управление. Цѣльта на пжтуваніето на великіятъ везиръ бѣше да испита работити и

мърдацията на това направление: тая цѣль са удовлетвори, въ това отношеніе, желаніето на силити. Нѣ той имаше още една цѣль да гонп.

Не можимъ да скриемъ че едно движение владееше въ областити които великіятъ везиръ обиколи; трѣбаше да сѣ издирѣтъ причинити на това движение; тѣ не ся намѣриха въ дѣиствїята на мѣстното направление, за щото, като оставимъ на страна нѣколко злоупотребления които ся наказватъ щомъ ся покажѣтъ, и които не бѣха, такъва щото да причиняватъ страшни неудоволствїя въ срѣдата на жителити, изследованіето на великіятъ везиръ показа че нѣй добриятъ сходства съществуватъ между онія които ся управляватъ и онія които управяватъ. Дѣ прочее сѣ намѣрваха тѣя причини. Днесъ го знаѣтъ, защото за да бжде вѣренъ за пълномочіето за косто бѣше зелъ отгорѣ си отговорността срѣщаха портата и срѣщо Еврапа, великіятъ везиръ трѣбѣше да ги издирѣ съ сѣщото стѣпаніе което бѣшеположилъ за да испита дѣлата на направлението

Бждѣщото ще го извади насвѣтъ, за поученіето на сичкиги онія които учѣтъ Въсточніятъ вѣрсоъ. Днесъ азъ подигнахъ едното кюше на булото като ви забележихъ Манастирскіятъ клубъ; и отъ днесъ на татакъ, бадете убедени, Сирійскити смѣщенїя и движенїята на Европейската Турція иматъ една и сама причина, и онія само ще сѣ отговорѣтъ прѣдъ потомството за клѣмата твърдѣ истински на Сирія и Дамасъ които по сетнѣ измѣлиха сеченїята въ сенъ-Жанъ д' Акръ, въ Магжесія въ Босна и въ Херцеговина.

—По царка заповѣдъ Исметъ паша ся намелува главенъ халебски управителъ на мѣстото на Исмаилъ паша.

—Спорѣдъ новити подробности които додоха отъ Малта съюзницити влезли въ Пекинъ отъ двѣ врата, слѣдъ една борба която държѣда малко и ся сториха мѣсто почти бѣжшката додѣ стпгнать до срѣдата на градѣтъ, дѣто ся намѣрва палатѣтъ на Императорѣтъ. Шлѣската която тѣ намѣризи тамъ была безъ мѣрка, и догдѣ влизали презъ една врата която затвара оградата на здаїята които съставляватъ императорското пребиваніе, Братѣтъ на Слѣннето и Прѣвото братовче на Месецѣтъ излѣзълъ отъ друга една врата и ся избавилъ съ тоя начинъ. Колкото за поробенити, Г. Г. Паркъ и Локъ ся изнамѣризи още отъ напредъ, и

къзватъ че Г. Денорманъ и капитанитѣ Аидерсонъ умрѣли отъ мѣжи; не знаѣтъ нищо връжъ Г. Г. Булби и капитанитѣ Бравазо и. Казватъ че намѣризи тѣлото съ одрѣзанна глава на единъ отъ чигиритѣхъ крайна Лордъ Елджинъ и баронѣтъ Гро ся намирази съ съюзната войска и имали нямѣреніе за Чіенъ. Сиятъ.

—Мухамедъ ефини, Пловдивскы управителъ трѣгна за тѣя градъ миналатъ сѣбота.

—Види са че важни договори ставатъ между Високата Порта и посланицити на Англія и на Франция, съ намѣреніе да направѣтъ нѣколко измѣненїя въ търговскити трактати които Турція е сключила съ тѣя двѣ сили. Има надежда че въпросити за които ся припиратъ сегы ще ся развързатъ съ единъ подзодателенъ начинъ за Турція и за силити които иматъ търговски сношенїя съ нея, и като ся извадатъ нѣколко членове отъ тѣя трактати и ся намѣстатъ съ други, търговїята и произведенїята ще ся усилятъ, ще ся упазѣтъ въ сѣщото врѣмя интересити на императорското съкровище.

—Високата Порта връчи на Н. П. Австрійскіятъ посланикъ едно саморѣчно императорско писмо въ отвѣтъ на писмото косто Н. В. Австрійскіятъ Императоръ извѣставаше на Н. В. Султанѣтъ рожденіето на единъ сынъ на архидукѣтъ Карлъ фердинандъ.

—Негово Височество Великіятъ Везиръ ходи всяки денъ по разнити направления на Имперїята, разглежда лицата, прависи устни рапорти, чита и расписва самъ разнити чиновници за да не остави невидено и неиспитано онова което избѣгва обикновенно на едно посредствено и повърхно испитаніе. Тѣй, слѣдъ като обиди разнити министри, Н. Височество ходи миналатъ четвъртакъ да обиколи болницити и тѣжницити. Н. В. Мехеметъ Кибритли Паша испита подробно въ министерството на полицията, болницити и тѣжницата. Той въ него члсъ даде заповѣдъ за да ся умножи благосѣстояніето на болницити и на тѣжницити. Слѣдъ кратки изпитванїя, сичкиги затворени които бѣха безъ (тескере), безъ никакви книги и безъ хлѣбъ, забелязаха ся за да ся испратятъ въ отсѣството си. Единъ правителственъ вапоръ щѣлъ да ся опредѣли за да ги принесе. Много борчили ся пуснаха. Една комисія, нѣтоварена

Негово Височество за да испита за-прѣтити, опредѣли се и зафана да дѣ-иствува. Съ тоя начинъ оня работи които ся влѣяха цѣли месеци ще ся испитватъ сега въ нѣколко дена и ще ся испращатъ поскоро презъ най правя-тъ пакъ за да минатъ прѣдъ очити на повисокото начальство. Огъ много вре-ме на самъ чловѣщината и правосъ-діега изискувахъ такива гаранции.—Нѣколко тѣмници ще ся уголѣвятъ, други ще ся подираватъ и уаобратъ. Тѣя заведения имаха най голѣмата пу-жда да ся държатъ съ единъ начинъ по съобразенъ съ законити на наука-та за съхраненіега на здравіега. Лѣ-карити и лекарствата по болницити и по тѣмницити ще ся измѣнятъ и улу-чшатъ.

—Единъ златенъ смѣлъ ся испратилъ на Н. В. Султанъ отъ Н. В. Брабанс-кіятъ дуксъ въ помянъ на неговото минуваніе презъ Цариградъ иза вели-кодущното гостопримство съ което ся прие отъ Султанъ. Тоя великоле-пенъ и скъпъ даръ е съдруженъ отъ са-морѣчни писма на Н. В. Белгійскіятъ Црь и на Н. В. Брабанскіятъ дуксъ.

—Рускіятъ вѣстникъ, *Кіевски Телеграфъ*, извѣстива че по времето на подновяніега на контрактити въ тоя градъ, единъ тютюнджия турчинъ, който ся билъ убѣрилъ на 1859, че Кіевскити и околнити окрѣжия могатъ да произведатъ тютюнъ отъ сѣмьото качество както въ Турція, донесалъ тютюново семе съ истинскіятъ турски тютюнъ, и търсиль нужнити средства за да ся насади семето. Г. Понтовски го поканилъ да ся испита въ неговата принадлежностъ, и тоя сѣмьтъ далъ до-бри подосве; тютюньтъ който поина-лъ ималъ сичьити качества и миризми-ти на турскіятъ тютюнъ, и жетвата била изобилна.

—По царска заповѣдь Мукатахъ Юсуфъ Карамі бей ся изиленува ка-лякаминъ на Маронитити въ Либан-ската Гора на дѣството на Бейръ Бе-

киръ Ахмедъ който ся сие отъ чинъ-тъ си.

—По заповѣдити които ся дадохъ отъ Н. В. В. Везиръ по сѣмьствіе на неговото обихожданіе въ тѣмницити, около 300 човѣци ще ся пуснатъ и ще ся испроводатъ у тѣхъ си.

—Пишатъ отъ Кавала че главня-тъ Салоникски управитель излѣзалъ по казата която е подъ неговото управ-леніе, и сѣлъ кѣто обиколилъ Сарикабанската и Ениджевската кази, оти-шелъ въ Гюмюрджинската. Хюсин на-ша посѣдалъ нѣколко време въ тоя градъ за да искорени много недоста-тоци които съществуватъ въ управ-леніега отъ много години насамъ, както и въ Драма. Саркаб вѣскіятъ, Ениджевскіятъ, Гюмюрджинскіятъ и Драмскіятъ меджлиси ся развалили и ся направили по вѣнегласіе, послѣ-ствие на решеніега на главнятъ управ-итель. Нѣколко вѣятелни бейове, ко-ито праваха частъ отъ тѣя мезанши и които ся бѣха ползували отъ състоя-ніега му за да не ся платятъ боржо-вити и за да не имъ дирятъ хесалъ, свикаха ся, посѣтахъ и ся фърлиха въ тѣмници. Нашѣта, прѣдъ да ся вжри въ Салоникъ, щѣлъ да ся скрипи въ Драма за да накаже нѣколко бейове които чрезъ разни неправдини и зло-употрѣбленія били до сега голѣмити припѣтствія въ управленіятъ вървежъ на управителити работи. Заповѣдити които пріеъл пашата вразъ тоя пре-дметъ били формални. За да ся отвори единъ пакъ правъ и безъ никакво при-пѣтствіе на фовити учрежденія на ко-ито Танзиматътъ е изворътъ, не трѣба друго освѣтъ да ся уничтожатъ ко-акото дѣятелно може останалити зна-кове на старата феодална система.

Земане тоя случай за да изразимъ живото си желаніе да ся зематъ и по насъ сѣмьити мѣрки които Салоник-скіятъ управитель е пріеъл относите-лно на сѣмьствѣнъто уничтоженіе на старата феодална система и за тур-

ніега въ дѣйствиѣ на повѣти нарѣдби. За да ся даде край на многочислен-ти злоупотрѣбленія които нашити чо-рбаджи правятъ въ управленіега, из-бираието, и пр; злоупотрѣбленія които не щятъ доказателство, жела-телно би било избираието на чорба-джиити по нашити градове и села да ся извършва по вѣнегласіе, а не съ сребро, подосгойнство а не по насле-дство. Съ тоя изряденъ начинъ, злото като ся предвиди и отсече отъ коре-нятъ, ще изчезнать, сѣкаме, злоупо-трѣбленіята и улакваніята. Ако би пакъ ся покаже нѣкое злоупотрѣбле-ніе, народътъ, съ властѣта съ която си е избралъ водителя, съ тая сѣща властъ ще си избере единъ другъ.

—Миналиятъ четвъртакъ Н. В. В. Везиръ съдруженъ отъ Н. В. Аали изша, ходи въ търговското министер-ство за да присѣтствува съ Н. П. Егемъ и ша на испитаніята на учени-цити отъ лѣсного училище. Тѣя испи-танія ся направиха на Француски язи-къ; всякъ ученикъ ще ся снабди съ едно свидетелно писмо което ще пока-зва чинътъ му и достоинството му за да прави частъ въ новото лѣсно управ-леніе на Имперіята което ще ся у-станови безъ забава.

—Болничкіятъ повъ, за когото го-ворихме въ изгледътъ си, ся освободи чрезъ уаіята отъ тѣмницата въ Па-триаршіята.

Въ сѣмьдующіятъ си листъ ще по-говоримъ по га вѣространно за тоя повъ.

Мон. Ц-градъ 1880 Декем. 14

Лар. Тур. гр.....	113—30
Лар. Англ.....	124—30
20-франгъ.....	22—30
Полъ Имл.	101—30
Медж. бѣге	22—22

Въ Книгопечатн-тъ на Д. ПАНИЧКОВА

Единъ отъ нашии пріатели Българи съобщилъ ни слѣдующето писмо, писано нему отъ единъ отъ най учении наши съотечественици. Не по обичаи да обнародвали мнѣніята пратени, нѣ намъ право, а на частни лица. Научавами са че нашии чорбаджии не ще кажатъ че сме го фабрикували сами. Ако сме добръ известни, нѣкои отъ чорбаджійската тайфа сж чели сжщото писмо предъ да го обнародвали.

Търново 6 Декември 1860

Трѣба да знаете че съ голѣмо нетърпѣніе ожидавахъ писмото ви споредъ новийтъ фазисъ, въ който са наѣрва сега въпросътъ за народната въ Иерархія.

Питате ма кое е моегo мнѣніе и какво трѣба да правимъ подиръ отрицателныйтъ отговоръ който пріеха вашитъ за тѣзи работа отъ Правителството. Каквото и да е моегo мнѣніе за тѣзи работа то нѣма въсь между Предводителитъ ви въ Ц-градъ, които съ други аршинъ мѣрѣтъ сѣко нѣщо, и нашето сѣсловіе или ученитъ (пардонъ за важното име) постоянно сж са отдалечавали отъ да са намѣсватъ въ общепародни дѣла или да подавжтъ мнѣніе, защото, то никакъ не имъ са долуща отъ егонститъ. Зертъ дѣ ще имъ остане шантъ ако са слушж гласътъ на нѣкои *παρολογοῦντες*. А пакъ кога невѣжеството поведе една работа, то отъ нея друго нѣма да са роди освѣтъ глупостъ или нѣщо подобно на нея. Пита са защо ний искаме независима наша Иерархія, и имаме ли право да ѣмъ искамы? колкото за първата частъ на въпросътъ, дѣто искаме Иерархія своя, предполага са че сме съзнали че е нещо полѣзно за народътъ ни и че сме проникнати отъ любовь къ общото благо, но именно туй чувство на патриотизма въ насъ още не са е пробудило и тѣй като е, тогасъ нашитъ дѣлїя не сж искрени и излователни. Но за този предметъ

сѣмъ ви писалъ и други пѣтъ че не щж да повтарямъ и сега. Но слушайте едно друго нѣщо.

Исканьето на една отдѣлна Иерархія криво са заиска и въпросътъ за тѣзи работа вашитъ Предводители го поставиха не въ този колелникъ изъ който трѣбаше да върви—какво поискаме ний? ний поискаме нашитъ Народъ да има свой религиозенъ началникъ; тѣйли? Но намъ ни казватъ че Гръцкійтъ Патриархъ е нашъ Религиозенъ Началникъ. И на туй законно нѣма какво да посрѣшнемъ. Защото Правителството има право, да, и въредъ е тѣй, че въ всѣко царство сѣка религія по единъ Началникъ има. Ако ли пакъ поимемъ не Религиозенъ Началникъ, но подъ друго име Народенъ Началникъ и тогасъ нѣмаме право, защото Отецъ и Началникъ на Народътъ е, както и на сички тїя народи въ царството е Негово Величество Султанатъ. Следователно, ни въ този ни въ другитъ случай нѣмаме право; Ако сме съ Гръцитъ една върж то трѣба и ний само религиозенъ Началникъ да имаме, защото въ Турція народитъ иматъ началници не споредъ народноститъ си но спорѣдъ вържитъ си, и ний не можемъ да искаме нѣщо, което не е въ усултъ на царството. Но какво трѣба да сторимъ, ще кажитъ вы, за да са отцѣпимъ отъ Гръцитъ. За да са отцѣпимъ отъ Гръцитъ имъ само два пѣтъ: Единитъ е Уніята но и тя е добръ тогасъ ако Палата бждинѣсамо номынално нашъ върховенъ Началникъ и ако остави народа да са опрѣвѣва отъ своето си Духовенство безъ да са намѣсва Палата много много, кое нещо е май сумнигелно. Второ ако не щемъ унія, тогасъ да искаме отъ Нашето Правителство религиозенъ Началникъ за Българскята вѣра слѣдователно, а не за Българскитъ Народъ да искаме Началникъ, тѣ са двѣ нѣща много различни, разумеете, каква е тѣзи Българска

вѣра, ще ма попитате, его кѣква е. Ний не писахме ли до сега и въ Газетитъ и книжницитъ и въ Брушуркитъ наши сръщо Гръцитъ че Гръцкото Духовенство е отстѣпнало отъ първоначалната чистота на Православіето? нели ги нарекохме толкосъ пѣти писменино че сж Еретици? че са безбожници? че не пазятъ което сж зарѣчали Свѣтитъ Апостолы и Св. Отцы; ний туй трѣба да държимъ и да докажимъ на Правителството че нашата вѣра е друга, и не можемъ по совѣстѣта си да слѣдоваме оиѣзи които слѣдуватъ Гръцитъ, и нашегo вѣроисповѣдованіе на писмо да го подадемъ на Правителството и да искаме за нашата религія началникъ, както иматъ и другитъ религій въ държавата, и въ този случай ний сме въ правдата и не може да не ни са даде; но трѣба нашето вѣроисповѣданіе да са отличава въ нѣкой нѣща отъ Гръцкото. Тука трѣба смѣлостъ, трѣба Ересіархъ. Белкимъ малко злоупотребленія и суеверія сж са внакнѣли въ православіето стига тѣхъ да махнемъ и други нѣкои маловажни нѣща да са помзмѣнятъ сто ти една Българска вѣра. Но лесно ли е туй? не, не е защото просвѣщеніето не е приготвило народътъ за една таква реформа. Най послѣ, пакъ уніята, нѣ за да са неподлѣжжтъ сѣвършенно подъ властѣта на Палата, трѣба конкордата съ Палата да го напишатъ, които сж вѣщи отъ таквизи работы, за да не идиме слѣпата.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Д-ври 16-28 1860

Въ послѣднитъ днѣтъ спомѣнахъ че Балчикскитъ полъ са избави, но какъ? сега ще го кажемъ: Той съ упованіе на нашитъ чорбаджии и на Владиката, неговъ почти началникъ, че ще подѣйствуватъ да го извадатъ, трѣпѣва една нѣдѣля; напоследокъ като досеца тѣхната слабина и тѣхното нежареніе, рѣшава са да побѣгнѣ. И тѣй, въ прѣдпознатитъ поведѣнїкъ попладне извърше

това дерзостно дѣло. Прибѣжището му става явно нашата Българска църква; не забавно претегна протосингелтъ съ запитието, но по благополучіе като търсватъ навредъ, не сѣ можни да го намератъ. Слѣдъ тѣхното разгледваніе, попѣтъ ся обличва въ мирски дрехи и минува въ Сан-Бенедето дето и ся избавя.

Въ това врѣме, когато запитието та дошли нашата владика до толкова ся оплашилъ, дето пять дакики преише (неприкаляваме ни една дакка) додѣ даде отговоръ на протосингелтъ. Не требаше ли той тука като неговъ началникъ, да са яви колко да е по дерзостенъ? Ние искаме нѣщо, но го искаме безъ никаква трудностъ, безъ никаква опасностъ — това сяни знай. Ние сякаме че е длъжностъ на владиката, като глава на попѣтъ и на духовната властъ, не само онъ като пребѣгна подъ негова защита, да го за пазн; но и въ начало іоше требаше да предприѣми тая длъжностъ. Той требаше катоси научи іоше, да стани да иде при негово В. Али паша, да изложи работата и да го моли като представи че попѣтъ не е виноватъ, да го освободи.

Защо какъ може нѣкой да иска да ся показовъ глава и началникъ безъ да действа? следователно нашіятъ Владика както и наши ти чорбаджии, искатъ да ся показватъ безъ да вършатъ. Отъ това може да заключимъ че тѣ въ сичкити си работи сѣ такива. Дума безъ дела, надежди годѣни, работи никакви.

При сичко това тѣ иматъ и дерзостъ да пишатъ по вънъ че нѣ сичко шо сме казвали, сме лъжали. Дѣлото сѣкаме да е много по отъ думи-ти и врѣмето което открива сичко открити и вашата глупостъ?

Вие, Господа като видѣхте че тука веки вашитѣ егонски дела ся откриха — и предъ очитѣ на нашитѣ тукъ Българи неможите веки да кажите и да ги убѣдите че не е лъжи; прострахте ся по вънъ, които не гледатъ работите. При сичко това не ся съмнѣваме че дѣлото ще убѣди рано или късно и тѣхъ.

И какво друго довѣреніе искатъ нашитѣ веки по ясно и по чисто стъ рапортъ тѣ на негово В. Вевира? Тамъ явно гледаме че нашіятъ въпросъ ся решава на опаки; справедливо то наше правителство явно каза че ако и да има нѣкои владички злоупотребления, тѣ ще ся поправатъ чрезъ грѣцката патриарха. То милостивото правителство остава неутрално въ нашъ въпросъ, послѣд-

ната постѣпка къмъ Балчишліятъ попъ го потвърдява очевидно.

Требали сега да ся наминъ и да ся водимъ по думити на нашити чорбаджии? требали да ги слушаеме въ то шо ни казватъ? явно е веки че тѣ лъжатъ, а не ние.

Тѣхніятъ интересъ ако ся заключява въ лъжата, зашо види ся че имъ понася, нашіятъ съвѣстно зависи отъ истинната и съ дерзностъ повтаряме и казваме пакъ че врѣмето ще го покаже.

Нашитѣ чорбаджии вмѣсто да пишатъ сега по вънъ за да показватъ тѣхното самолюбіе и тѣхната страсть, като казватъ че нѣ лъжемъ, по добръ бѣше изъ начало іоше да употребимъ този способъ за да покажатъ тѣхното родолюбіе. Тѣ като видѣхъ че тѣхніятъ планъ не ще излѣзе, не само хва-тиха да нападатъ на онѣзи които казватъ истинната, но и искатъ възъ тѣхъ да стоварѣтъ вината.

Какво ли ще пишатъ по вънъ нашити чорбаджии за рѣшителніятъ отговоръ, който чуха отъ Н. В. Али-паша миналата срѣда? колкото и да вѣрятъ чорбаджии, нѣ знаемъ че Н. В. Али паша имъ заповѣдалъ да идатъ при грѣцкіятъ цариграшки патрикъ да му пишатъ прошка, защото Н. В. чака отговоръ отъ патрикътъ за това.

Колко и да нападатъ възъ пазн, колко и да говорѣтъ противъ пазн, нѣ постѣпствуваме на то шо сме рѣкли толкова пѣти, зашо не глѣдаме, ни намираме друго спасеніе за нашата народностъ и за нейното избавленіе отъ грѣцкітъ освѣтъ чрезъ подновеніето на нашата Іерархія, което може да стане съсъ Уніята, която буквално и дѣйствително не е освѣтъ едно съединеніе съ Папата или припознаеніе на неговата духовна властъ. Тѣзи които ся противатъ на това е отъ каприци и отъ янатъ а не стъ здравъ разумъ; тѣ пренебрегаватъ тѣлото и зематъ за главна причина сѣката му.

Че е самото наше спасеніе Уніята, навредъ хвашихъ да го досежатъ — и ето шо пише една частна дописка: «Ако може, ще правителството само да рѣши и подтвърди нашата іерархія, то щеше да е найдобро; Уніята съприпознаеніето на Римската черкова, е самото средство, ако не щемъ да я подложимъ пакъ на грѣцкіятъ патрикъ. По моето мнѣніе, дума дописникътъ, уніята е по добро и спасително отъ грѣцката іерархія: тѣзи послѣдната е растлила нравственното чувство на Българитѣ и надѣжно е чрезъ уніята да ся искоренятъ

много недостатѣци и пороци, отъ които сега гніе сѣко българско общество».

—Една дописка отъ Елена ни увѣрява че повечето отъ тамо канцисали веки да сѣ надѣватъ съ днесъ на утрѣ ... за нашіятъ въпросъ; утегченни веки и грѣцкото имя да чуватъ за по горно отъ нашето, сѣ разположенни веки, и най паче отъ какъ портата рѣши напротивъ за нашіятъ въпросъ, да станатъ уніити или ако бы само и само името грѣцко веки да нѣматъ, и отъ тѣхъ да ся избаватъ.

Ние не ся съмнѣваме че не само тукъ, тамъ ще паднатъ въ такова едно състояніе, но и навредъ ще достигнатъ въ този степенъ, зашо всяки знай шо сме истегляли и шо теглимъ отъ грѣцкітъ; всяки си напомня че като има способъ пакъ оставяме подъ тѣхъ! зашо? зашото щемъ. Ако сме точни на думата си че цагане ставаме, а грѣци веки не припознаваме, то трѣба тсва честолюбіе да не ни оставя веки рахатъ; то трѣба за наша народна полза да я отдѣлимъ за всегда отъ тѣхъ. Че нашитѣ чорбаджии нѣматъ нѣкои, за тѣхенъ интересъ, искатъ да сѣ съгрѣцкітъ, нека си останатъ; колкото за народѣтъ, койго нѣма никакъвъ интересъ и доброто по лесно упознава и послѣдва.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Тръвна 30 Ноември 1860.

Въ седмий брой *Дунавскаго Лебеда* (късно, едва снощи, долѣтъвшанаго до насъ) четохмы единъ *дописъ* ужъ отъ Търново. Отъ съдѣржаніето на този *дописъ* ний неможихмы да извадимъ нишо друго, освѣтъ че, този, който го е писалъ, като искалъ да са подмаже на тогози, когото сѣ много тѣлы помеснува въ *дописката* си, предприелъ да заливоса нѣкои отъ неправитѣ му постѣпки, за които вѣстникъ Българія го былъ погадилъ. И въ този случай, подлизурко той, освѣтъ дѣто напада на Цанкова — Редактора на реченный вѣстникъ —, позволялъ си да клоцне и учителитѣ търновски; за туй *беки*, зашото тѣ не са заловили, както го него блазило, и както са на другия щѣло, да го оправдаватъ прѣдъ свѣта. И какво ли мни, оказанный той дописникъ! — Искуснѣището негово перо чрезъ туй, високо въ литературата произведеніе (единакъ красавъ *дописъ*), дигна въ не

беса господаря му, патыка въ дън-земя Цанкова и помрачи славята на търновскитѣ учители!? Тежко ти несвѣстиче! щѣло ти са, за интереса ти да поласкаеш на чорбаджия си, и турящъ подъ носа му като благовонно кадило имената на Михайловски и на Славейкова; тѣхъ приносящъ въ жертва на неговото тщеславіе, и силищъ са да ги прѣставишъ като повинны прѣдъ публиката.

И кои толкозъ тѣжки грѣхове сѣ сторили Михайловски и Славейковъ?! — найѣсто да са занимаватъ *въ работѣ която може да принесе народу полза, тѣ денемъ и нощемъ мислятъ какво да спийтъ за да укоритъ г-нъ Бурмова*. Туй была сега сичката работа на Михайловски и на Славейкова, че не само денъ но и нощъ сѣтъ ги нехващало отъ мисль какъ да покорятъ Б-ова. Таквози е твоео обвинение. Не трѣбало было да са избличава грубия фанариотизмъ на г. Бурмова, грѣшно было и неполезното; а праведно и полезно за народа е туй, което сега г. дописникъ е избродилъ и налучкалъ — да прикрива неправдытъ на тѣзи които обижда тѣлъ народъ! Блази ви, Господине, че сте избрали *добрытъ часть* и са занимавате въ *работѣ която може да принесе народу полза!* Българскый народъ трѣба да ви буде признателенъ за това и да ви въздигне паметникъ, като на най голѣмъ доброжелатель неговъ що са показвате.

— И дали пакъ сичко що сме говорили, писали и учили пый (Михайловски и Славейковъ) дали е сичкото было само за въ укоръ на г. Б-ва? Не рѣкохмы ли *поне* едно-что достойно болко годѣ за внимание? И слабытъ наши трудове дали не хвѣщатъ мѣсто колкото пустыя този вашъ *дописъ*? И какво друго сте *учеквали* (?) отъ търновскитѣ учители вы г. дописниче? Не каждоли въ немже званъ бысть *? каква друга можеше да бѣде нашата работа, освѣтъ да изпълнямы учителскитѣ наши длѣжности и да са стараймы за образованіето на юношеството, което е най голѣмата полза на нашій народъ. Но пый не са подбѣдрихмы, сега да управямы кривытъ дѣла на нѣкого си, и за туй пый не сме вече добръжелатели на народа си и не сме

ревнители за общото добрѣ. Вы сте сега най искренныя доброжелатель на Българетѣ, най родолюбивото чедо на България, защото раболопствувате прѣдъ едного-двама за своя корисъ! Вы служите на народа като ласкайте частни лица ежмъны въ неправды а пый служите на кефъ си като бранимъ народно то имущество отъ посягателны рѣцѣ!! или на' искате да бѣдимъ таквози неувѣствѣ доброжелатели, Вурмовъ да са бѣснуба и да са пѣни а пый да викамы *евствѣ*, нѣкой си да са бѣлтеви както ще сѣ една народна работа а пый да викаме *маша ла*? какъ же, ако не сѣ слово, ако не сѣ состязаніе може да са дойде до истицата? Или трѣбаше да търпимъ хора полу-разсуждающе, и най право. безумны, подъ рѣководство, които сѣ завързаны очи са лутатъ насамъ на тамъ и спокойно са насаждатъ да мѣлятъ яйца въ задния дворъ на здравыя разумъ?!

Не станѣли вече явно че, ученото нѣщо си разумѣване на нѣкои тѣпы богословцы, и дълбокото ужъ мисляние на нѣколко чорбаджии, докара на' до тамъ лѣто не трѣбаше и отъ дѣто сега немогатъ да на' изведѣтъ?

Можете ли отказа, г. Дописниче, че осящаніето на народа са показа по проникателно отъ ученото разбиране на първытъ и отъ дълбокото мисляние на вторытъ? — Въ желаніето на народа, господине, и сега сѣ показва вѣрно сознание на жива думя, а въ мнѣніята на еднытъ и въ рѣшеніята на другытъ мъртвеностъ лежи. Въ тѣхнытъ заключенія и сега слабо мѣжди възможность за спасение на народа, кога че въ самыя народъ явно прогнѣва мисльта и вѣрваніето за спасение на неговата драгоценность. И не е ли туй доказателство че тѣ сѣ боравили и бораватъ за своето спасение а не за спасение на народа? И вы умолявате да не оскѣждамы еднытъ и да не порѣщавамы другытъ? свѣтъ сѣ палили на діавола караказпійскитѣ фенерцы да даде на Българытъ таквози умны совѣтницы и доброжелатели като тебе.

(слѣдува)

Похвалното настоятелство на Българскитѣ черковѣ.

Ний долоподписани. жители на градъ Ловичъ сѣ областта му наедно, наскърбени отъ сечиннытъ на нашитѣ прошенія и жалбы, които показамы на Н. В. Султантъ да отдѣли нашѣтъ Іерархія отъ Гръцкытъ, бързаме да явимъ на хвалното настоятелство, че отъ сега натакъкъ не само не припознаваме Цариградскытъ патріярхи; нѣ се и отричамы съвършенно отъ тѣхъ, който е грѣкъ, или висъ отъ грѣцкытъ патріярхъ. И отсега натакъкъ не само, чи нечемъ да му даваме до сега даванитѣ му помощъ, нѣ се и рѣшихмы да не припознаваме вече Неговытъ пастырски заповѣди за нищо; сирѣчь, желаемъ да не располага сѣ нашитѣ епископы по собственитѣ си воли; както да отрежда нашитѣ епископъ за *Самокозъ*, а Плъвненскытъ за *Пиротъ*: защото Негова Святость нѣма никакъ привилегіи за това нѣщо.

Ний, защото смы увѣрены, чи хвалното общество, натлечено да представя Българскитѣ народны работы на высокото Царско Правителство, прѣставляло глѣе, прѣстава ги и ще ги прѣставя надѣваемы-се, че и нашитѣ искренни желанія ще да прѣстави, за които ще да смы му вѣчно благодарни.

Негови признателни едиородцы,

Ловчане сѣ областта му.

Ловичъ. 1860 Декемврія 4.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

— Уступкити които сѣ направиха прѣдъ малко на Унгарцити, ако и да не сѣ май пріежа сѣ призвателность отъ тѣя послѣднити, възбуждатъ сѣ праведливостъ между другити народности на имперіята желаніето на едно по голѣмо разширочение на тѣхнити конституціонални свободи, и министерскити промененія които ставатъ въ тѣя дни даватъ надежди че това законно желаніе ще сѣ удовлетвори; и това не ще да спомогне малко за да сѣ утвърди състояніето на нѣщата въ Австрія.

Его връжъ тоя предметъ нѣколко Учѣненія на *Віенската Преса*:

« Западни стѣрни на имперіята не можатъ да останатъ надзатъ отъ вѣстични стѣрни; Віена не трѣба да изчезва прѣдъ Пеща. Не трѣба да забравяме че отъ осмѣтъхъ милиони жители които Унгарія счислява половината само принадлежи на маджарскія народъ, а пакъ другата половина ся раздѣля между германскити Славяни и руменскити, и трѣба да си напомнимъ че Унгарія днѣ като съединени Кроація, Есклавоія, Сербія и Далмація, които обематъ само една частъ жители отъ маджарско поколение!

» Най заравото средство, да ся присъединятъ по тѣсно тѣ мѣста, на които положеніето за наши граници е отъ една толкова голѣма нужностъ, съ цѣлото на монархіята, е да имъ ся даде въ Віена за удържаніето на тѣхнити права и за стараніето на тѣхнити интереси гаранции по съвършенни отъ колкото една маджарска діета въ Пеща може да имъ даде.

» Не ся отричаме още отъ сяка надежда за едно благополучно промененіе; нѣ се вѣрваме че слѣдъ като строши нещастни вериги на десетѣтъхъ послѣдни години, имперіята ще ся уздрави на мѣсто да отива къмъ едно благополучно приключеніе; нѣ време е вече да ся скрепимъ връжъ тоя много наведенъ спускъ. Западни области чакатъ съ нетѣрпеніе актътъ който ще ги избави, който ще ги издигне на истинъ стѣпнь на конституціалната свобода както источни мѣста на имперіята».

— *Ендепанданс белжс* извѣстива че операциити противъ Гаета отъ къмъ морската стѣрна сж се въздържатъ отъ французското правителство и ескадрата на адмиралъ Лео Барбіе де Тианъ ся умножила отъ двѣ геміи. Императоръ Наполеонъ не пристава отъ друга стѣрна да съвѣтвва Франциска II да не продължава вече едно напразно противленіе.

— Единъ декреть отъ маркизътъ Пеполи, царски комисаръ въ Омбрія, унищожява религіозни съдружества освѣи нѣколко които ся почитатъ отъ сичкити, и дава заплата на членовити на тѣя монастически чипове. Болници и училища ще ся направятъ на мѣсто тѣя унищожени мѣнастири. Богатствата имъ ще ся употребятъ въ полза на общото ученіе и благотвореніе.

— Една депеша отъ Кина извѣстива че съюзницити зафакали изново нападенія си; Императорътъ тръгналъ за Тартарѣ. Той щѣлъ да иде въ Мугденъ, градъ който, въ трудните обстоятелства, служилъ е за прибѣжите на членовити на фамиліята му.

— Въ Гаета сж скрепилъ боятъ за тридинъ. Това скрепеніе види сж да е причинено отъ една събирателна постапка на Франціѣ, Англіѣ и Русіѣ при Царятъ Француски II за да го склонятъ да остави едно безполезно противленіе. Отъ друга стѣрна противодѣйствието упорствува въ много наполитански области, особливо въ Абриѣ и пдѣто едно голѣмо число военни прибѣгнали; високото духовенство на Маршити протестувало прѣтивъ дохожданіето на пемонтескити комисари, римското правителство удвоява дѣятелността си и усилията си за да състави една нова войска. Страховети които сж раздаватъ за нови приключенія на идущата есенъ, отдаватъ ся на военната реорганизация която папското правителство прави. Тѣя страхове ставатъ отъ день на день посеріозни и тѣ не само въ Италіѣ сж появяватъ, ако и отъ тамо да е дѣто ще доиде знакътъ на нови бѣжотинъ. Унгарското движеніе зафака да ся реди въ днешни мѣнотинъ и безпокойствіята на правителствата връжъ тоя предметъ не сж вече една тайна.

Въ Віена ся правятъ достопохвални усилія за да предвидятъ единъ споръ чрезъ либерални уступки; нѣ движеніето е таково шото ся стѣмиватъ за нѣкакъвъ усѣхъ. Тѣя безпокойствія види ся че сж прискочили австрійската граница, и вѣстникъ Берсеи х а л ъ извѣстива че въ тѣя послѣдни дни привремениятъ Петербургски посланикъ въ

Віена, изразилъ на г. конта де Рехбергъ не слѣдствія на наставленія пріети отъ правителството му, страховети на рускіятъ кабинетъ връжъ предположеното дѣйствіе което движеніето, всяки дѣлъ по голѣмо на Унгарскити и Галиційскити области, ще произведе безъ съмненіе връжъ полскити владѣнія на Русіѣ. Непознато е до сега естеството на изясненіята които сж ся искали въ това обстоятелство отъ Рускіятъ посланикъ

Сѣкакви нѣща и Новини

— Прочитаме въ Ж. де Константиноплъ:

» Сякаме че трѣба да туримъ днесъ прѣдъ очити на наши ти читатели нѣколко извѣченія отъ рапортъ-тъ подаденъ на В. Везиръ отъ съвѣтъ за испитаніе съставенъ отъ него въ Иниъ.

Тоя съвѣтъ, събранъ за да потвърди нѣкои работи които Правителство то е узнало и които правятъ частъ отъ злоупотѣбленіята за неонаказанность та на които управленіе то на областити ся мѣри, намѣри едно много ограничено число отъ случаи достовѣрители нѣй ще покажимъ днесъ чрезъ нѣколко примѣра на какво ся ограничаватъ повечето отъ голѣмити набежденія начертани въ кореспонденци или писма които, за малко чувствително прѣдубѣдиха мнѣніето

Рапортъ на съвѣтъ зафака така:

Съобразно съ заповѣданіе на Ваше височество, нѣй доподписани събрани въ общъ съборъ съ членовети на управителнятъ съветъ на Нишката областъ, за да дѣйствуваме за испитъ тѣ и за увѣреніе то на мѣжити които ся отнасятъ на насилени риврѣщанія на нѣколко християнски жени въ Исламизмъ и на неправедни и притеснителни дѣла направени връжъ християни отъ тая областъ, нѣй извадихми прѣдъ насъ си овия хора на които присѣтствіето ся намѣри за нужно за да съберемъ освѣдомленіята и за да слѣдваме испитваніето на работити на които отсѣжданіето и испитаніето ни ся повѣрп.

Ето нѣи нѣколко отъ главни събитія:

— Названата Бахтишахъ, Селихова жена която живеи въ село Биданица кое то зависи отъ Врациската каза извадила и испитана връжъ името ѣ, мѣстото на роженіето ѣ, Бащиното ѣ имя, отговори че ся звѣла Стефана и баща ѣ жителъ населото Диренофура което зависи отъ горѣказаното село, ся нѣи нува Мило. Попитана още връжъ епохата на потурчаніето ѣ и връжъ оженваніето ѣ съ Селима тя обяви че ся е потурчила прѣдъ деветъ години и оженена за Селима двѣ го-

дни слѣд потурчаніе ѝ, спречъ отъ седемъ години на самъ; на питаніето което ѝ се направи ако съ сила или отъ собственото си движеніе ся е потурчила, тя отговори твърдъ категорически че нейното потурчаніе е станало отъ собствената ѝ воля безъ най малкото на силіе или подстреканіе отъ стърната на никого.

Названата Фатма, Шабанова жена жителка на селото Поляница познатъ още подъ името Сикерниъ, което зависи отъ Лѣсковската каза питаха връзъ истити въпроси както прѣдидущата каза че първото ѝ имя било Кита бациното ѝ Павло отъ Сакерія, че тя ся потурчила предъ двапайсетъ години и ся оженила за Шабана една година и половина слѣдъ потурчаніето си, което ся е извършило безъ най малкото насилване и съ собственото ѝ движеніе.

Имянуемата Каджиджикъ, снаха на горнятъ Павло, и днесъ Хюсепнова жена, родомъ пазъ Секеларія и жителка на селото Вербера, по испитътъ който ѝ ся направи, обяви че ся наричала Стоянка, баща и Юрги отъ Секеларія, че като ся потурчила прѣдъ шестнайсетъ години тя ся уженила за Хюсепна една година слѣдъ потурчаніето си спречъ прѣдъ петнайсетъ години. На питаніето което ѝ ся направи ако ся потурчила съ сила тя отговорила че въ никому въ рацети не е да я накара да си измѣни вѣрата и че отъ собствената си наклонность за Исламизмътъ ся е измѣнила вѣрата. (Следува)

—Ето съ кой начинъ Конституціонелътъ опровергава официално Ажансъ-Хавасъ:

„Много страни вѣстници обнародватъ една телеграфическа денеша отъ Цариградъ, споредъ която Г. маркизътъ де Лавалетъ щѣлъ да испроси продълженіето на франкиското заниманіе въ Сирія. Ний пиаме заповѣдъ даоблвимъ че тая новина е безосновна и, до сега, договорътъ отъ 4 септемврія не е далъ причина на никакво разноиміе въ оцененія та между прѣдставителити въ Цариградъ на силии които подписаха тоя актъ. —Вѣстникъ политически Щоредъ който ся издава въ Миланъ, дава въ единъ отъ послѣдипти си бройове, едно изображение което представляа Италия която води Унгарія свързана съ железа въ островъ Капрера, дѣто Гарибалди ся имчи да точи сабіята си, въ истинното положоніе на единъ билеиджилъ.

„Ела сестро, казва Италия на Унгарія: този човѣкъ ся приструва че си почива, нѣтой ся готви да ся бій за тебе.

— Прочитамъ въ Ж. де. Константиноплъ:

Онова коото е за чудене, въ сичкити припиранія които станаха въ разнити органи на источната преса, е че нигдѣ не ся ползуваха отъ най серіозинти и най неопровергаемити причини противъ покровителити на смѣщеніята въ Княжествата. Известно е че присъединената Бесарабія е, съ силата на трактатити, еднакво въ политическити условія на Княжествата, и че тя е положена, съ силата на договорътъ отъ 18 августа, въ сжщити законодателни, управителни и обществени условія както тіа послѣднити.

Както Молдавцити и Власити, така и българскити колоніи въ Бессарабія сж представени като сичкити класове на обществото въ законодателното събрание. Тѣ си избраха депутатити които денотатити си дадахъ жребити съ тѣхнити сътрудници, и между другити закони, тѣ прѣвѣха и потвърдиха законътъ за равенството въ правата и въ длъжностити на сичкити граждани. Какъ, види, могатъ тѣ да сж откажатъ да не плащатъ данъкъ както сичкити други. Какъ могатъ тѣ да сж откажатъ да не даватъ рекрути на войската, както сичкити други.

Онія които ся отказватъ да ся покоряватъ на законити за които тѣхнити представители избрани слободно и законно си дадохъ жребити, като ся турятъ по дѣлото вънъ отъ законътъ, не сж вече друго освѣлъ анархисти и метежници. Ето ви истенски начала които правятъ силата на всяка парламентарна система.

Слѣдъ това, непотребно е да ся напоминоватъ частни приключенія или злоупотребенія. Добръ ли бѣше или зѣше зѣлъ да ся унищожатъ, въ името на законътъ, тіа стари жилища за иммиграции създадени за да обманиватъ чистосърдечіето на тіа или овіа поданиници на една съвѣдна имперія? дѣ ел види въ Европа едно царство или едно общество дѣто да не съществува нито данъкъ, нито конскрипция? Защо прочее като е тѣй противо-обществени привилегіи, ако не за да уаснятъ претенція неудобреня?

Съ тоя начинъ Българити, които ги привличаха въ тоя примѣренъ чифликъ, като дѣйствуваха съ издпвеніята на едно правителство, неможаха да бждатъ покорени на сускрипцията защото тѣ бѣха ослободени отъ това робство въ Турція, нужно бѣше да имъ ся оставятъ сжщити привилегіи, отъ които ся наслаждаваха въ Турція, като имъ ся дадатъ и нови. Тѣй, молдавцити и власити, трѣбаше да завиждатъ на Българскити тіа колоніи, защото навредъ домородіята сж гледали военната служба като едно робство, ако и да е едно робство необходимо за доброто на общото нѣщо. Такива колоніи заселени на граници бѣха едно бѣдствие за съвѣднити общества уредно учредени: отъ едно такова исключително и привилегировано състояніе, можеха да произдѣлатъ при съвѣднати желанія и диханія кѣмъ сжщиятъ тоя рѣдъ на нѣщата установенъ съ помощта на чужестранни подкрепленія.

Чункимъ до тѣхъ можяха да живѣятъ въ миръ и тишина колоніи неодождени на конскрипцията, на ангаріята, неподчинени на данъкътъ, може да ся случи че гражданити на едно съвѣдно княжество да зематъ военната служба, даваніето отъ нѣстинти произведения на царщината, данъкътъ—всяко нѣщо което прави на едно общество условіето безъ което не може (Siné quâ non) като злоупотребленія на властѣта и прѣтѣсненія отъ страната на тѣхното правителство. Отъ тамъ нещастни слѣдствія.

Днесъ слава Богу, сичко това не ще да бѣде вече. Двѣти колоніи които прѣдъ два месеци заминаха за Петербургъ за да ся оплачатъ отъ молдовашкото правителство, забъркали нѣтитъ. Тѣ трѣбаше да зематъ Яшкитъ пѣтъ, Букурешкитъ или Фокшанскитъ. Тѣ трѣбаше да изложатъ жалбати си на тѣхнити депутати които щѣха да имъ защитятъ давіага въ една народна камара; а пѣкъ тѣ отидоха да ся посрамятъ въ единъ чуждъ прустъ!

— Миналіятъ вторникъ, Н. Н. В. Султанъ ходи въ палатътъ на Топъ Капу дѣто прізова Н. В. В. Везиръ както и много други министри които стояха нѣколко време въ конференція при Н. Н. Величество.

— Въ срѣда вечерта имаше единъ частенъ концертъ въ императорскитъ палатъ на Дома Бахче по заповѣлъ та на Н. Н. В.

Султанатъ Н. В. В. Везиръ, Т.—Т. В.—В. Али паша, Мехмедъ Али паша, Н. У. Риза паша и нѣколко високѣ чиновници на Имперіята нмаха честта да си поканятъ да присѣствуватъ на тоя концертъ.

— Пипхатъ отъ Едерне че Г. Габроновски пристигналъ въ тѣ дни въ тоя градъ за да зенинава постътъ канцеларинъ-драгоманинъ на руското посолство на мѣстото на Г. Ивановъ който заминалъ за Цариградъ, дѣто щѣлъ да заминава едно мѣсто между драгоманити на руското посолство.

— Трѣти кази ашиджелиска, Перепоиска колишиска, въ херцеговина: правителството рѣши да ги съедини и да направи отъ тѣхъ единъ каймакамлъкъ като присѣдини Уаницамската каза; ажелалъ бенъ ся наименува каймакаминъ на тѣя новосъединени кази.

— Еднакво по сѣдствие на важността която е сплечилъ новиятъ градъ Меджидіе мѣсто което до сега ся управлявае отъ единъ мюдюринъ наименуванъ отъ началството и отъ единъ началникъ отъ всяка народност избранъ отъ жителити, В. Пертарѣши да съедини тѣя двѣ служби, и за това Мехмедъ бей ся наименува каймакаминъ и глава на сичкити прибежши въ тѣя мѣста които ся населяватъ всякъ денъ отъ нови госи.

— Извѣщаемъ отъ Ж. де Константиноплъ:

Една частна депешка отъ Лондра 24 поемврія до Борсата въ Галата ни научава че нещѣтелити на турскитъ заемъ ся мачкатъ съ всякаквъ начинъ да го сплатятъ.....

Частивиятъ провозител на депешата съвѣтава отоманското правителство да упорствува въ мадри мѣрки за да въздигне своятъ кредитъ. » Не може човѣкъ да даде мадри съвѣти съ по удивително простодушіе: За кѣкъвъ кредитъ искатъ да говорятъ? за ози за когото правителството дава рехамъ 32 миліони отъ годишнитѣ си доходи за да плаща ежегодно 27 миліони? Да ли за тоя кредитъ ся касай тука?.....

ИЗВѢСТІЕ

Докторъ И. Богоровъ има честь да извѣсти на всѣи онизъ които любятъ ученіето, че ще започне отъ тазъ пролѣтъ да издава отъ Пловдивъ едно списаніе подъ имя: *Журналъ за наука, занятъ и търговія*. То ще бѣде раздѣлено на дванадесетъ нумера, които ще ся посрѣщатъ съ мѣсяциги на годината. Всяко

нумеро ще състои отъ пять листа печатни на осмица или отъ осемдесетъ образа. Докторътъ ще говори първомъ изобщо за наука, занятъ и търговія, послѣ особито за всяка една, коя ползъ ся принесли тѣ въ Европа и коѣ — могатъ да докаратъ на Българети. Измежду той ще говори за доброто поминуваніе на Българети, и сегнѣ ще каже *что е човѣкъ и негово ло благополучіе на тоя свѣтъ*. Цѣна на дванадесетъ-тѣхъ нумера е единъ мишъ неповреденъ. Които желаятъ да получаватъ тоя Журналъ, щѣтъ благоизволятъ да испроводятъ отъ нинѣ помощъ съ си. Подписката ся прѣма въ Пловдивъ у издателя и въ Цареградъ прѣзъ г. Братія И. Гешеви. Едно второ извѣстіе ще забѣлжи съдържаніето на първото нумеро и подробно главнѣтъ помисль на тоя Журналъ. Иштнѣты му разноска ся прилагатъ.

Отъ писалницата на Журнала за наука, занятъ и търговія.

7 Декемврія, 1860. Пловдивъ.

Г-не Управителю на В. България!

Сгорете място и за моятъ членъ въ родолюбивіятъ ви Вѣстникъ за да видятъ наипити братія Българе какъ е работата и да могатъ да различаватъ истиннѣтъ отъ лъжата и виделото отъ темнотѣтъ, да видятъ и да ся увѣрижатъ, че намѣреніето ми щото налягъ за богоугодното църковно единство, не е основано на лъжкъ но на іакъ камикъ; отъ моити членови и секи ще види що ся е случило съ св. църквъ въ разни времена, ще видятъ че гърцки владци ся биле до сега пълни не само съ лукавщини но и съ еретичество, и още отъ началото на христіанскѣтъ вѣръ ся разорявали христіанството съ еретичество и ся залутвали христіените отъ истиннѣтъ пѣтъ.—послучай съсъ тѣзи приликъ ви извѣствамъ, че за малкото ми присѣдаваніе въ Битола четири души ся съединихъ съ Апостолскѣтъ църквъ, защото ся увѣрихъ че не само светити отци гърцки сирѣчь: св. ки-

рилъ и св. Методіе, св. Теофилакть Архїепископъ Българскы и други много. Іазыкатъ, обрядатъ—символатъ и сичкити обичай на источнѣтъ църква ще останѣтъ небутиати и нечекнати и пищо нема да ся излѣни. За туй трябва сичкити българи да подадѣтъ ръка за да ся съединятъ, както св. кирилъ и св. Методіе, тѣй и св. Теофилакть, които ся отъ Българскѣ майкѣ родени въ Солунъ ся живѣли и ся ся посветили въ Богоугодното единство, този саміатъ начинъ и единчкѣтъ пѣтъ, който ще ги отърве фанариоти и въздигни потѣкнѣтъ Іерархія. Аминъ.

Иванъ Ч. Вукадиновичъ, православенъ свещеникъ.

ГЛАВА І. — ДѢЛЪ І.

Живото-писаніе на Св. Иманіа и на Фотіа.

Светій Игнатій е сынъ царь Михаила Куропалата, майка му е Проконія, дъщеря на царь Никифора Логотета, когато го кръщавали турци му името *Никита* (въ годъ 796). Той бѣлъ отхраненъ тѣй щото да бѣди вредникъ да управлява бащиното си царство, но волята Божія была го отрядила за да управлява църквѣтъ.

Като ся удариха гърцити съсъ Българити подъ Елрене, дето ся навиха гърцити, и царѣтъ имъ едвѣмъ ся отърѣа живѣ, Гърцкѣтъ народъ като несприхадилъ добръ, тѣлкуватъ че тѣзи злочестія е се отъ царятъ имъ и казвали че: чистѣ была бягада отъ него заради туй го и свалиха отъ престолатъ, и на негово мѣсту избраха едного Ирменца на имя Леонъ, чулакъ опасна и суровъ, който подиръ малко време, ся разплати противъ Светити Икони, и ги фърлаши изъ църквитѣ навнѣ. Царицата Проконія, и Царевити пріатели настаняваха царь Михаила, да си пазѣ куроната и да си пролей кръвѣтъ за неѣ, но кроткѣтъ владетель ся смилилъ за кѣфѣтъ на подданицитѣ си, и проводи на приеиникатъ си

Леона царскѣ куронѣ и багряницѣтъ Новонизбраннѣтъ царь Леонъ като не-благодаренъ чулакъ проводилъ царь Михаила съ челядъ-тъ си наедно въ островъ *Протенъ* тамъ да си свършатъ животатъ въ Мѣнастырь-жтъ. А пѣкъ за сыновете му до няко време за да не отървѣтъ бащинѣтъ си курона, заповѣда да ископѣтъ и двамажтъ синове Михаилуви за да имъ изсуши кулянуту — Никита (сиречь Св. Игнатіе) поголѣмятъ царски сынъ, момѣкъ на осемнайсетъ години, като разгледа непостоянството на този свѣтъ, отиди въ мѣнастыря *Сатира* че ся покалугири и си измѣни името, Наречисж *матъ*. Тогисъ като младокъ поче отъ-рано да принаежъ плодъ, мжчилъ си е талуту съсъ постъ, не-престанно прочиталъ писаниата на св. Отцы. Игуменътъ мѣнастырски за да угоди на царь Леона, хърдалъ е младото калугерчи Игнатіа твърде немилостиво.

Добронѣравнѣтъ този момѣкъ, сякашъ да е предвидѣлъ чи тѣрпеніето ще му стане потребно на стари години, заради туй е тѣрпѣлъ не само безправедни укори по плесницѣти и боѣтъ на тогози ни бѣдникъ. Господъ скжсилъ динете на тогозъ игумена, и братіата отъ мѣнастырѣтъ сичкити едногласно избрали Игнатіа за Игуменъ. Неговото учени, светіатъ му животъ истественното му добродушіе разнѣсли име не само по мѣнастырѣти, но и ощи по сичкѣтъ Битиніа и Азіѣ, и на купища народъ сж дохождали при него за да чуватъ наукѣтъ му. Трябва да забележимъ че въ сжщіатъ този мѣнастырь и Св. Иванъ Златаустъ е былъ игуменъ. — Въ Ляту 846 у времето на Царицѣ Теодорѣ, която довършила иконоборцити, Цариградѣтъ Патріархъ Св. Методій почина. Царицата за да отмжхнѣ караніата, които можатъ да сж породѣтъ да разбарникатъ църкѣтъ, не щяла да избере съ снѣмъ си новъ патріархъ, но свикала съборъ и запитала

Епископѣти и народѣтъ що бѣе тамъ събраци: кой е най достоннѣ Патріархъ отъ помежду светити отци? сичкити виѣпѣха отъ единъ гласъ: че игуменатъ Игнатъ, за неговѣтъ мѣдростъ и святостъ да е най достоннѣ. А пѣкъ Игнатъ като обичалъ тишинѣтъ на иноческѣтъ чинъ, нерачилъ да приеми патріарството; но придуманъ отъ царицѣтъ и отъ духовенството, въ лѣту 846 въ недѣлѣ въ четвъртиатъ день на мѣсѣцъ юліѣ, сж куронѣса съ Патріаршескѣтъ курона и принесе общъ радостъ на Истокъ и на западъ. Младото нарче Михаилъ сынъ на царицѣтъ Теодора писалъ на папа Леона IV и искалъ потвърденіе отъ Апостолскѣтъ столица за избираніето на новіатъ Патріархъ, като въздигалъ до небеса Игнатіевити дѣрби. Сеѣ който познаваше Игнатіа ся радваше и честитете въздигуваніето му, само единъ григоръ Архіепископъ сиракузки, който като подигналъ Евламіѣ Епископа Евоменеенски и Петра Епископа Сардски противъ кроткѣтъ Игнатіа, и ся гледали да разбарникатъ църковни работи. Трябва да знаеъ че тези тримата Епископи сж бѣе изпѣдени отъ Патріарха Св. Методіа изъ престолѣти, но зашто сичкѣтъ свѣтъ ги познавалъ за иконоборци аргосваніе бѣе потвърдено отъ Папа Бенедикта. Прочее лжовно излага единъ фотіевъ бранителъ на име Іліа Миніатисъ въ своѣтъ си брапописъ, че Игнатіевото избраніе не е было станало правилно, зашто Глигоръ Сиракузки сж былъ прѣтивилъ — Миніатисъ, и онези които сж привеждали брошурѣтъ му не ще да бѣдѣтъ знаали, че Глигоръ Сиракузки е былъ аргосанъ и е немалъ никакѣвъ чинъ. Св. Игнатіе е былъ почитанъ отъ сичкѣтъ свѣтъ, за туй го е безчестилъ Миніатъ и неговити преводачи и хвалили фотіа, зашто сж бѣе и открити неприязни на Апостолскѣтъ престолъ.

Сега като изложимъ животѣтъ на Св. Игнатіа и въздигуваніето му на Патріаршескѣтъ престолъ написанъ отъ Давида Никита Епископа Дабиренски (а), който е былъ по времето на св. Игнатіа и фотіа, нека послушамъ и славнѣтъ списатель Симеона Логотета, който и былъ се тѣй по времето на Св. Игнатіа и на фотіа, и ще видимъ и за фотіа какѣвъ е былъ — този списатель тѣй казва за фотіа: че е былъ отъ сѣй, баща му го думали Сергій а майка му Ирина. А въ § 30 тѣй пиши слово по слово: когито сж родилъ фотій, майка му Ирина повикала Игуменѣтъ отъ Максимъ Мѣнастырь името му было Яковъ, за да кръщѣ детето, хемъ въздигнала и си приказвала сжнѣжъ тѣй: о честити мои отче! когито бихъ навремило, присанимисж че изъ коремѣтъ ми излазаше една Ламѣ (аждѣ) — пѣкъ ощи го грозно пашо да ти обадѣ, явими сж Св. Иларіонъ Исповѣдникъ на Далматскѣ мѣнастырь и ми каза: че носѣ въ утробѣтъ си една зѣміа която е облечена съ чулешко тало. (б)

У § 31 прилага този списатель че фотіевити родители го даи да сж учи на книга и приготвѣвали го за службанинъ. Той пѣкъ наиченъ съ остъръ умъ и съсъ високи дѣрби сж ударилъ многу по наука, и както дошелъ на врѣстъ былъ изучилъ църковни писанѣ и былъ многу дълбокъ въ тяхъ.

Първи плодъ на неговіатъ умъ сж види отъ неговити книги що ги писалъ, които сж: *Μυρίοβιβλος* сиречь хлѣдо книга, и *Βιβλιοθήκη* сиречь книгохранилища, и дълбокоученіатъ *Ποσειν* (в) казва че е писалъ и други книги, които бѣе едно нѣшу. Той въ книгити си между другити хвали папа Пелестина Леона, Григоріѣ, и

(а) Лѣтописъ 858 § 29.

(б) Лѣтописъ: *Λογοτε*: § 30.

(в) *Scripsit Epistolas 243 inter alias singularis est ad Mih: Aeg: Bu'g: de officio Principis. Vide ailla apud Casim de script. Euc.*

донасява доказателства за *първенството на Апостолският претолъ въ Римъ* — и тъй Фотій за науката си прикопкалъ еж бещи при царь Тесфала и достигналъ бѣши до Протоспатариѣ съречъ главатариѣ на двориатъ полкъ, подирь това Таенъ писачъ т. е. секретариѣ и най подирь царски съвѣтникъ. Иванъ Сакедариѣ (г), който е былъ царевъ загрижникъ не служилъ наедно съ Фотіа въ царскитъ палата, свидѣтельствува: че Фотій былъ скупецъ (хаджминъ). — И тука Миніатъ е слѣгалъ както казва че Фотій не е былъ скупецъ и ся обляга на някое си писмо издано у Аугсбургъ отъ някого си Мотеранина въ лято 1601. Чи голямо доказателство.

Царь Теофилъ найподирниатъ иконогонитель, въ 841 преди да остави този светъ препоръчелъ сынѣтъ си Миханла на първиатъ си риджлинъ, по име *Варда* който былъ братъ на царицѣтъ Теодора, тъй и на *Теоклита* най обичаниѣтъ му имъ зарѣча да го отраниѣтъ тъй: щото да бѣди вредниѣтъ да царува. Варда пленъ съ лукавщини на мѣсто да сѣ прирѣти за младото царче, той сякъкъ дебнѣлъ да отмахни царицѣтъ Теодорѣ отъ царициѣтъ и да сѣ укѣти той на царскитъ престолъ, за тѣзи причини той и придалъ царчето на единъ развалеѣтъ чулякъ за да го отхрани, който го училъ по лошава пѣтъ, по игри, по илѣнство и по блудуваніе — Фотій като видѣлъ че *Варда* управлява царщинѣтъ по кеѣтъ си, сякъкъ гледалъ да му открадни сърцето, на което и скоро сполучи.

Константиѣтъ Порфирогениѣтъ (д) като описва михандовіатъ животъ тѣй пиши за *Варда*: Като му потинало на Варда да царувѣ, и за да изивнѣли онези, които му вречили на пѣтиѣтъ, пропѣдилъ царскитъ надстолиникъ теманула, на комуто му миновадо

много хуртѣтъ помежду царскити голѣмцы, тъй и за *Теоклита* царскитъ обичникъ, на комуто царятъ сѣтъ бещи препорѣчилъ царството си както и на Варда, проводилъ скрито че го убили, царицата бѣши останалъ на пѣтиѣтъ му, коя му пречеши, нѣкъ остана само да дивасѣ, и за да завърши и тѣзи работѣ, околесѣ сѣ у Фотіа, ималъ го на сяко нѣщо дето му е проглягало ка едно съчѣво, Фотій пѣкъ отъ другѣ странѣ бѣши фѣрналъ око на патриархото, и бѣши сѣ увѣрилъ много на Вардѣ, че сѣ помощѣтъ му ще си опече работѣтъ, и истинѣтъ че я завърши. на единѣтъ и на другѣтъ намѣрѣтъ имъ бѣши хитрѣ и лукавѣ — Варда отъ день на день привземвани царскитъ власть и я имаше по волиѣтъ си, защото царчето миханлъ сичкѣтъ власть бѣши придалъ на вуйкѣтъ си, а пакъ на майка си бѣши зарѣчалъ да си не меси въ царскити работи.

Въ сѣщето време Варда бѣши забилъ снахѣси, и бѣши дивасѣлъ ступанкѣтъ си, които надна на пенѣтъ на свойти игнатіа да му ся моли, и му обадила че мѣжѣтъ и сѣ былъ ималъ съ сыновѣтъ му женѣ.

Патриархѣтъ споредъ що му сѣ оплакѣлъ тѣзи жеца, много пѣти сѣдилъ Варда и му казвалъ да сѣ остави отъ туй блудство, на залудо. подирь туй присекѣ му св. причистени, като му на помни що дума св. иванъ Златоустъ: *ако някий сѣйвода, и Властникъ на и сѣщѣтъ ако бѣди че пристѣли свети и тайни, аргоса-й го, защото по голяма сѣла имаше отъ него въ църквѣтъ.* не е потребно да упоменѣтъ тука че Варда на това сѣ е много расѣрдилъ и отъ идъ не го е побирало. Тѣзи срьднѣкъ много прилегѣлъ на Фотіа, за туй кроеше какъ да свали Игнатіа отъ престолѣтъ, и да сѣ укѣти той на мястото му. и тѣй сдружисѣ съ Игнатіевѣте гонители, срьчѣ Григоря Сиракузки, съ Евлампіа спомесенски и съ Петрѣ епископа сардски, които както рекохѣ за иконоборство щото бяхѣ, бяхѣ аргоса-

сани, като сѣ смѣси съсъ тяхъ почена да борави срьчу св. Игнатіа и да му плете сякакви примки, надумвани съсъ тяхъ, какъ сѣ итиригѣ и лукавсво да можѣтъ да го изѣстѣтъ отъ престолѣтъ. Фотій за да разсѣрди св. Игнатіа, споредъ както пиши Анастасъ [е] фаналъ да тѣкува едно нечуту кривоварство: че секи чулякъ былъ ималъ по две души щомъ зачу туй св. Игнатъ, изречи че Фотій е халосанъ, и че си е изгубилъ умѣтъ. иждрецаѣтъ Константиѣтъ го нахука въ очити му и писмено го наречи еретикъ на Еретицити. Фотій като видѣ че духовенството сѣ настоѣрѣни върху му отвѣрна имъ тѣй: азъ туй не то исмыслихъ за да го вярватъ хората, но само искахъ да искусѣ Игнатѣ за да видѣ, какъ ще сѣ докарува ако сѣ породеше некоя ерѣсъ. Тука трябва да напоменѣтъ, кой е былъ този константиѣтъ, що нахукалъ Фотіа. този Константиѣтъ е сѣщѣтъ св. Кирилъ, братѣтъ на св. Методіа, който като покалугирѣлъ му турили името гирѣлъ и двамата сѣ сѣщѣти Българи, родени въ солунъ. Този е що измыслилъ Българскити слова, сѣ които пишеми сега и отъ насъ ги зеха русити, сърбити и други славенскы народи и учѣтъ сѣ *та хѣ*. Този св. Кирилъ наедно съ братѣтъ Методіа сѣ, що сѣ покрѣстили Българскѣтъ народъ тѣй и други славенскы народи. Този е що преводи на Българскы св. писаніе и църковни книги и ходи въ Римъ че зе воля и благословеніе отъ Папа Адриана и отъ папа Юлиана за да сѣ литургисва на нѣшѣтъ ѣзыкѣ. но не като вѣрѣмѣтъ подирь истинѣтъ ще вероваме по много на ивана сацеларѣ, който е писалъ книгѣтъ си въ 840 а не на Лютераникѣтъ, кейто е писалъ сѣипатъ и въ 1601. и тѣй по що Фотій е былъ сѣщѣтъ по селяѣтъ на капонатъ на Никейскитъ съборъ не было за коню въ църквенъ чинѣ да стѣпи, аизважда сѣ на странѣ онази, който насилъ е изконѣтъ, като св. Игнатіа, който по заповѣдѣтъ на царь Леона го изгонила, (а пакъ Фотій сѣ изконѣлъ отъ своя воля, за да жиѣти по много вѣрѣмѣ.)

г) Книга Івана сацеларіа год. 840.

(д) Константиѣтъ порфирогениѣтъ за миха. Н. 7 и по патѣтъ.

(е) Лѣтописѣ Анаст. Ч. I.